

leto 1999

št. 4

BILTEN

VSEBINA

Razmišljanje	1
O delu kluba	2
Alpinizem	4
Mednarodno srečanje alpinistk v Wallesu	5
Športno plezanje	6
Uspešno izvedena prva tekma na domači steni	10
Prvič v Kotečniku	11
Iz mojega dnevnika	12
Iste misli, isti cilji	13
Mont Blanc '98	14
Dnevniški zapiski iz Arca	18
Zanimiv in uspešen teden	20
Iz Andrejevih pisem ferajnu	21
V steni Tsaranoro	22
Prvenstvena smer v steni Donede	23
Koncert in predstavitev 1. posavske himalajske odprave CHO OYU '99	26
Aktivni člani kluba	27

Zbral in uredil:
Gorazd Pozvek
Lektorirala:
Danica Pozvek Vidmar

Senovo, junij 1999

RAZMIŠLJANJE

Vem, da so uvodniki večkrat odvisni od razpoloženja piscočega, zato ne vem, kaj bo nastalo, ko pa sem čisto normalno razpoložen, nisem ne jezen, ne vesel, ne žalosten...

Vseeno pa je leto naokoli, potrebno se je ozreti nazaj in sešteti doseženo, pripraviti Bitten, organizirati skupščino, si zastaviti nove naloge.

Kakor koli se ozrem nazaj na to leto, sem po eni strani vesel, ker naš klub še vedno dokaj dobro deluje, ker smo preživeli kar veliko lepih trenutkov v hribih, dosegli tudi lepe uspehe tako na področju alpinizma kot športnega plezanja, po drugi strani pa sem skeptičen, ker se število aktivnih članov kluba zmanjšuje, tu mislim predvsem na tiste, ki so obljubili, da bodo vlekli voz naprej, predvsem pa sem prav slabe volje, ko gledam, kaj vse se je dogajalo na področju alpinizma na državnem nivoju. Kar težko človek verjame, da se lahko napake, ki jih delajo naši predstavniki v najvišjih organih na področju alpinizma, ne samo ponavljajo, temveč delajo vedno nove. Izgleda, da so si naši predvsem vrhunski alpinisti, ki so se znašli v teh organih (Komisija za alpinizem, Podkomisija za vrhunski alpinizem), predstavljali, da so v te organe izvoljeni predvsem zaradi in predvsem za sebe, tako da bi si lažje med sabo razdelili sredstva in naslove najboljših.

Le malo je bilo indicev, da bi kaj razmišljali o tem, da so na čelu organizacije, ki predstavlja dejavnost, na žalost eno redkih, kjer Slovenci nekaj pomenimo tudi v svetovnem menilu, da bi nekaj naredili za prepoznavnost alpinizma v Sloveniji in svetu, za njegovo boljše promocijo in s tem tudi za boljše materialno osnovo. Lep primer njihovega stihijskega in slabega dela je vsakoletno izbiranje najboljših in najperspektivnejših alpinistov, ko kar ne morejo, da se ne bi kaj zakuhalo. Ni bilo dovolj, da se je že v prejšnjih letih večinoma igrala kakšna nečista igra, temveč se je zopet šlo v izbor brez kakršnih koli pravil igre, brez postavljenih kriterijev. Na žalost smo bili v to igro, ne krivi in ne dolžni, vključeni tudi mi, saj je bil naš član Andrej Sotelšek najprej izbran za najperspektivnejšega alpinista v Sloveniji, nato pa je bil po nekih nepisanih kriterijih, beri "kuhinja", prestavljen na drugo mesto. Enako pa se je zgodilo tudi pri izboru najboljšega alpinista. Predstavljajte si, kako je bilo obema pri srcu. Vsekakor je šlo v tem primeru za novo deviacijo na alpinističnem področju in negativno reklamo, ki nikakor ne more prinesiti nič pozitivnega, kar bi dvignilo ugled alpinistom.

Sedaj se že sami zavedajo, da tako ne gre naprej in da je zadnji čas, da se stvari korenito spremenijo. Na žalost pa jih ni veliko, ki bi vedeli, kako naj bo naprej. Tisti, ki še imajo v glavi vsaj neko vizijo za vnaprej, so našli človeka, na katerega polagajo upanje, da bi lahko kaj spremenil. Upam, da se predlagani ne bo ustrašil prijeti za krmilo in rešitev potapljajoče se ladje. Saj, kar se organizacije tiče, slabše ne more več biti, kot je sedaj, ko je že vsak manjši klub ali alpinistični odsek boljše organiziran, kot krovna organizacija.

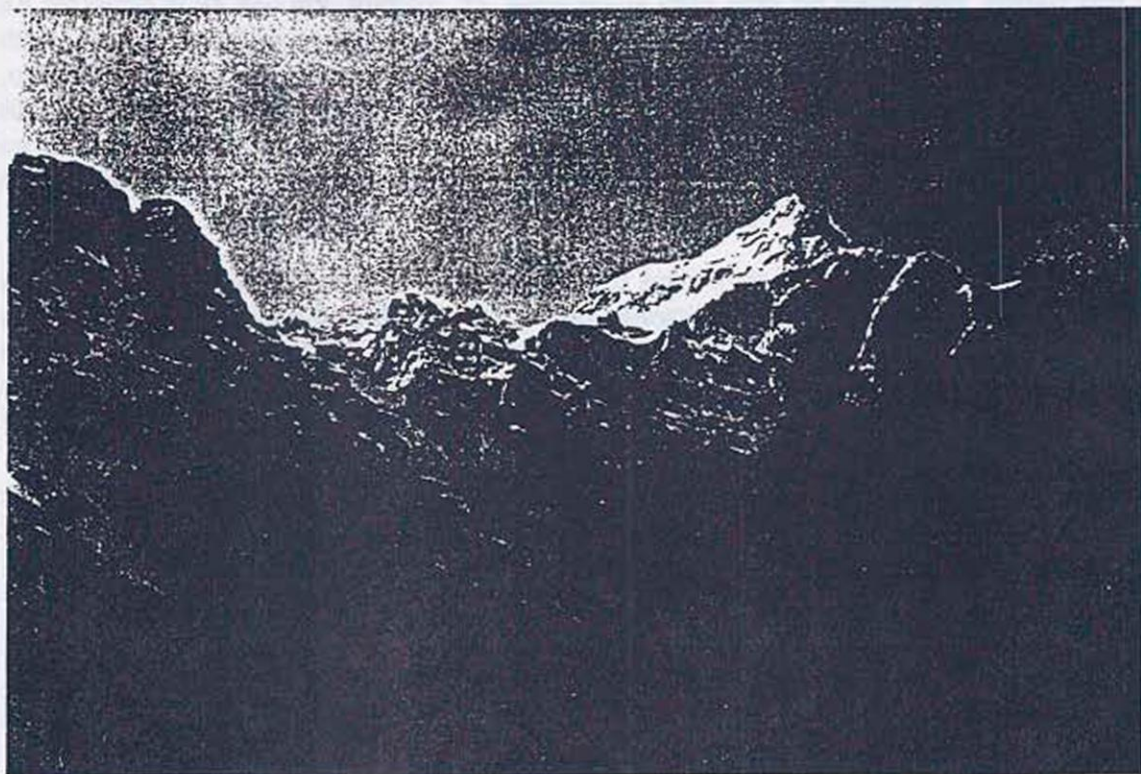
Na srečo v našem klubu kljub pomanjkanju kadrov stvari še tečejo naprej, če že ne navzgor. V naših planih smo si za naslednje obdobje postavili nekaj zahtevnih ciljev, ki jih vsekakor ne bo lahko uresničiti in ki bodo pokazali ali sežemo tako visoko, kot si predstavljamo.

Vsem, ki se boste podajali v gore, želim veliko sreče in lepih trenutkov.

Gorazd Pozvek

O DELU KLUBA

Poročilo se nanaša na obdobje od prejšnje skupščine pa do sedaj in na koledarsko obdobje, kot je bila včasih navada. Kot je razvidno že iz uvodnika, nas je v klubu bolj malo, pa se zato poskušamo hvaliti, da je strup zmeraj v majhnih stekleničkah. Pa saj niti sam več ne vem, če je res tako. Mogoče pa sem preveč zahteven in me zato preganjajo take misli, da naredimo premalo, da bi bilo lahko še bolje. Velikokrat me mučijo dileme, kaj bi bilo potrebno narediti, da bi se lahko delo v klubu razporedilo na več ljudi. Vem, da že sama dejavnost, s katero se ukvarjamo, pogojuje omejeno število članov, pa vseeno bi mogoče lahko vključili v delo tudi starše najmlajših športnih plezalcev. O tem bi želel, da vsi, ki boste to prebrali, malo razmislite.

Iz poročil obeh načelnikov veje predvsem optimizem in pohvale za delo v tem času. Seveda moramo biti zadovoljni z doseženim, saj nam je uspelo uresničiti večino zastavljenega, tako na področju alpinizma kot športnega plezanja. Malo kritičnega pristopa pa nam vseeno ne bi škodilo. Je tudi kakšna stvar, ki bi jo lahko naredili bolje, zato bi prosil v prihodnje oba načelnika, predvsem pa alpinističnega, da pri pisanju poročila predvsem napisala tudi tiste pomanjkljivosti, ki smo jih že med letom ugotavljali, kajti konstruktivne kritike lahko samo pripomorejo k napredku. Kar se tiče uspehov na področjih naše dejavnosti, bi rad samo nakratko ponovil in pohvalil predvsem tiste najboljše, in sicer Andreja Sotelška, ki je splezal v plezališču Kotečnik svojo prvo čisto desetko, hkrati bil za preplezane ekstremno težke smeri v hribih, tudi prvenstvene, proglašen za drugega najperspektivnejšega alpinista v Sloveniji. Hkrati pa je dobro skrbel tudi za naše mlade športne plezalce. Dobro se je držal tudi Matej Zorko, ki pa bi bil najbrž še uspešnejši, če bi imel sebi primerne soplezalca za plezanje v zimski sezoni. Sandra Voglar se je obdržala v vrhu slovenskega ženskega alpinizma, na žalost pa tako njej kot Mateju ni uspelo zadržati statusa kategoriziranega športnika. Pri mlajših se je zelo dobro držal Nejc Pozvek, ki se je pokazal kot vsestranski športnik, ki za svoja leta že kar dobro obvlada prenekatero alpinistično veščino. Tako je "enem letu opravil svoj prvi

alpinistični smuk skozi Jalovčev koluar, preplezal smer z oceno IX- in se povzpel na najvišji vrh Evrope, 4807 metrov visoki Mont-Blanc. Postal pa je tudi reprezentant Slovenije in nastopil na treh mednarodnih tekmah. Dobre rezultate na tekmah športnega plezanja pa so dosegli tudi Gregor Cerjak, ki si je v zelo hudi konkurenci na državnem prvenstvu priboril nekaj odličnih uvrstitev, Tjaša Zkšek in Matej Radojčič pa na tekmah za prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije.

V zadnjem letu smo si izboljšali tudi pogoje za delo, saj nam je uspelo povečati »boulder« steno za trening in urediti klubsko sobo. Za delo pri urejanju sobe bi pohvalil predvsem Petra Sotelška in vse, ki so mu pomagali. Tudi klubska administracija je dobro delovala, kjer bi se rad zahvalil predvsem Manici Zajc za urejeno finančno poslovanje, kjer je potrebno biti zelo ažuren in dosleden in to Manica tudi je.

Seveda ne smem pozabiti na organizacijo naše prve tekme v športnem plezanju, ki smo jo izpeljali na zelo visokem nivoju in poželi pohvale vseh ekip, ki so sodelovale. Naša tekma je bila potem vzorec tudi za ostale prireditelje, da so se potrudili in pripravili zelo dobre tekme.

Še ena odmevna prireditev, ki smo jo pripravili pa je bila predstavitev našega dela skupaj s Pihalnim orkestrom Videm v Kulturnem domu v Krškem in postavitve razstave alpinistične fotografije. Tako razstava kot koncert sta bila odlična, na žalost pa nam ni uspelo najti pravega termina, kajti zaradi predprazničnega vikenda je bilo dosti manj gledalcev, kot smo pričakovali.

Da pa se ne bi preveč hvalili, pa moram omeniti tudi nekaj pomanjkljivosti, ki bi jih bilo potrebno odpraviti. Še vedno nam ni delo steklo pri objavljanju doseženih rezultatov v medijih in pri reklamiranju kluba, kjer večji del prizadevanj pade na moja ramena. Izgovori nekaterih, da tega pač ne znajo, stojijo bolj na trhljih nogah. Le potruditi se je potrebno, pa se hitro pokažejo tudi rezultati. Enako pa nam ni uspelo pri navezovanju stikov s sosednjimi planinskimi društvi, za kar pa nismo krivi samo mi, in pa pri uvajanju gorniške skupine. Še posebno pa mi je žal, oziroma sem zaskrbljen, ker nam nekateri člani, ki sem nanje računal, niso pomagali, kot je bilo v njihovi moči. V klubu imajo vsi zagotovljene odlične pogoje za delo in da bi si take pogoje ohranili, bi se morali vsi potruditi in prispevati v nekakem sorazmerju. Upam, da bo v prihodnje tako.

Rezerve vidim tudi pri vključevanju staršev pri delu z njihovimi otroki. Nekaterim mlajšim športnim plezalcem manjka zelo malo, da bi naredili odločilen korak navzgor. Potrebno bi jih bilo peljati samo malo večkrat v plezališča in jih varovati in vzpodbujati pri plezanju. Zato je potrebno čim prej poklicati starše na razgovor in se dogovoriti o treningih njihovih otrok

Na koncu še pogled v prihodnost. Pred nami so novi izzivi, za marsikoga največji do sedaj, saj so v teku zaključne priprave na kar dve vrhunski odpravi. Finančno in organizacijsko so seveda bolj zahtevne priprave na Prvo posavsko himalajsko odpravo na šesti najvišji vrh na svetu, 8201 meter visoki Cho Oyu, športno pa ni nič manj zahtevna tudi odprava v Severno Ameriko in Meksiko. Veliko truda in energije je bilo vložena že v ta dva projekta in srčno upam, da se bomo vrnili iz obeh odprav zadovoljni, kar bo pomenilo tudi, da bomo nato vso pozitivno energijo prenesli tudi na delo v klubu.

Gorazd Pozvek,
predsednik kluba

ALPINIZEM

Leto je naokoli in še ena sezona je za nami in pred vrati že čaka nova, ki jo že vsi nestrpno pričakujemo. Nekateri z velikimi cilji, drugi pa z malo manjšimi, odvisno od želja in zmožnosti posameznikov.

Čeprav smo relativno majhen klub - z majhnim številom aktivnih plezalcev, smo kljub temu v samem slovenskem in svetovnem vrhu po kvaliteti plezalnih vzponov.

Majhnost in oddaljenost našega kluba od najbližjih gorstev pa daje našim vzponom poseben čar in ceno, saj se je treba veliko bolj potruditi, če hočeš preplezati daljšo smer v steni kakšnega našega dvatisočaka, ki pa včasih ne predstavlja posebno velikega dosežka za alpinistične kroge. Zato se je treba včasih odpraviti v tujino, kjer so vzponi večjega svetovnega pomena.

Tako smo se člani množično odpravljali v tuja gorstva.

Kar nekaj nas je bilo, ki smo se povzpeli na 4807 m visoki Mont Blanc. Posebno bi pohvalil Nejca Pozveka, ki je s svojimi dvanajstimi leti postal najmlajši pristopnik našega kluba na tako visoko goro.

Prav tako sta se člana kluba Andrej Sotelšek in Sandra Voglar odpravila na vrh zloglasnega Matterhorna (4478 m).

Pomembna predstavitev za naš klub je bila udeležba Mateja Zorka na tekmovanju lednega plezanja v francoskem Churshaveflu. Matej Zorko je pred tem preplezal v pogorju Mont Blanca kombinirano smer Supercolouir, nato pa se je udeležil srečanja lednih plezalcev v Argentiere la Bese, kjer se je seznanil z novitetami in pridobil izkušnje v lednem plezanju.

Najbolj odmevna odprava v svetovnem merilu je bila odprava Andreja Sotelška na oddaljeni otok Madagaskar. Andreju in soplezalcu Andreju Grmovšku je uspelo preplezati več smeri, med katerimi je bila ena prvenstvena v še ne preplezani steni. Ti uspehi so Andreju prinesli tudi naziv drugega najperspektivnejšega alpinista v državi.

Lahko rečem, da je bilo leto, ki je za nami, zelo uspešno. Načrti, ki smo si jih zastavili, so se skoraj vsi uresničili. Uspelo nam ni realizirati le alpinistične šole, saj kljub trudu, ki je bil vložen v reklamiranje, ni bilo kandidatov.

Kako kaže za naprej?

Pred vrati so tri odprave. Na 8201m visok himalajski vrh CHO OJU, v slikovite ameriške Josemite ter v perujske Ande.

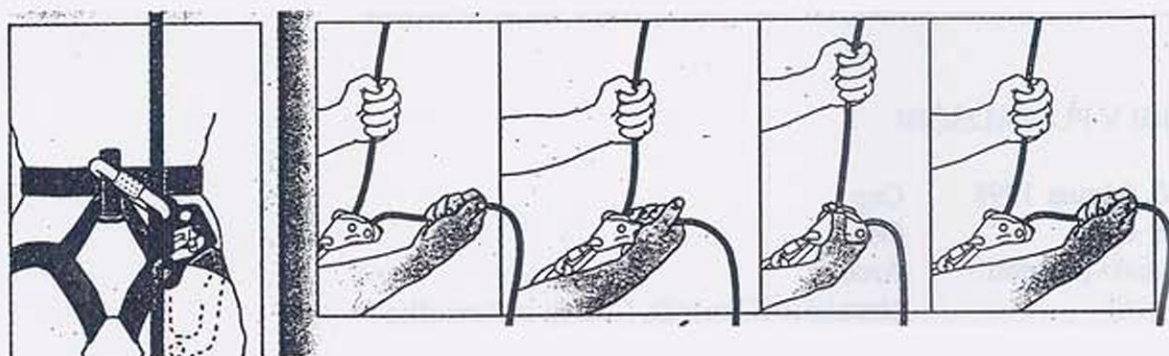
Upam, da bodo visoko postavljeni cilji uresničeni in, kar je najpomembnejše, da se bomo vrnili zdravi, ne samo z odprav, ampak tudi z vsake smeri.

Matej Zorko,
načelnik za alpinizem

MEDNARODNO SREČANJE ALPINISTK V WALLESE

Srečanja alpinistk v Plas y Brenin, North Wales, ki je potekalo od 10. do 17. maja 1998, sva se udeležili Monika Kambič-Mali (AO Mengeš) in Aleksandra Voglar (PAK).

Zbralo se nas je 50 alpinistk iz 27 držav. Srečanja se je udeležilo tudi 30 angleških plezalk, ki so nam pomagale pri izbiri plezalnih smeri in predstavile njihov način plezanja. Na osnovi naših dosedanjih plezalnih izkušenj so nas razvrstili v več skupin. Z Moniko sva bili v zelo dobri skupini z najboljšimi angleškimi plezalkami, ki so nas vodile po okoliških plezališčih v vseh naslednjih dneh. Vodički sta naju pohvalili, saj sva zlezli ogromno priznanih angleških klasik na tem področju. Presenečene so bile nad najino vztrajnostjo, saj sva edini plezali vsak dan in s tem več kot izpolnili njihova pričakovanja glede slovenskega ženskega alpinizma. Za vsakodnevno uporabo smo vse udeležence imele na razpolago celotno opremo (oblačila in tehnične pripomočke) angleških proizvajalcev. Ob koncu srečanja smo proizvajalcem podale koristne informacije o uporabnosti opreme, izdelane posebej za ženske.

Ob večerih smo imele predavanja in pogovore o aktualnih temah: ženske in alpinizem, materinstvo in alpinizem, ženski alpinizem v medijih, načini treninga, problematika ženskega alpinizma na vzhodu... Gostiteljice so naju kot predstavnici slovenskega alpinizma posebej naprosile za predstavitev Slovenije ter slovenskega ženskega alpinizma. To sva predstavile z izbranimi diapozitivi, ob koncu pa sva morali odgovoriti na veliko zastavljenih vprašanj.

Srečanje je več kot uspelo, saj smo ves teden imele sončno vreme, kar je za severni Wales precej nenavadno. Izmenjali sva veliko informacij, navezali ogromno poznanstev ter pridobili nove plezalne izkušnje. Sva mnenja, da bi se tudi v prihodnje slovenske alpinistke takih srečanj morale udeleževati. Komisija za alpinizem pa bi morala nameniti več sredstev za podporo in razvoj slovenskega ženskega alpinizma.

Aleksandra Voglar

ŠPORTNO PLEZANJE

TRENINGI

V obdobju med 1.1.1999 in 23.4.1999 je bilo na obeh stenah na osnovni šoli v Brestanici izvedenih približno 60 treningov. Letošnji treningi so bili načrtovani tako, da smo delali predvsem na vzdržljivosti v moči in dolgotrajni vzdržljivosti. Za tak sistem treningov sem se odločil zaradi več razlogov:

Boulder stena v Brestanici je zelo previsna (v primerjavi z večino boulder sten) in plezanje na njej je že samo po sebi bolj trening moči.

Doslej so se vsako leto pojavljale poškodbe plezalcev, predvsem zaradi preveč intenzivnih treningov maksimalne moči, letos pa poškodb prstov praktično ni bilo.

Na tekmah so tekmovalci doslej pogosto padali zaradi pomanjkanja vzdržljivosti in precej redkeje na težavnih detajlih.

POVEČANA BOULDER STENA

V dneh med 8. in 15. junijem smo člani kluba razširili umetno boulder steno v telovadnici na osnovni šoli v Brestanici, in sicer kar za dvainpolkrat. Stena je pred širitvijo merila 20 m², po širitvi pa 55 m². Tako so sedaj na steni hkrati lahko kar trije, celo štirje plezalci, prej pa le eden. Tudi struktura stene je taka, da nudi precej boljši način treniranja.

TRENINGI V PLEZALIŠČIH

1. 25.- 26. februar 1998	Osp
2. 12.- 13. april	Osp
3. prvomajski prazniki	Arco
4. april - julij	plezališča Kotečnik, Luknja in Armeško
5. 10.- 16. julij	tabor 'Trenta 98'
6. 24.- 25. oktober	Osp
7. februar - april 1999	plezališča Kotečnik in Osp
8. 24. april - 1. maj	Arco
9. maj, junij	plezališča Armeško, Kotečnik in Mišja peč

Kot vidite, smo se kar dobro držali načrta dela za leto 1998 in tako nadaljevali tudi v prvi polovici leta 1999. Izpadlo je le enotedensko plezanje v Val di Mellu. Potrudili se bomo, da bomo ta 'dolgi' poravnali.

DOSEŽKI V SKALI

Plezalci, ki so posvečali dovolj časa skalnemu plezanju, so dosegli dobre rezultate tudi na tem področju. Gregor Cerjak je za Srebrno streho (7b) potreboval le nekaj poizkusov in tako dokazal, da ima še veliko rezerve na tem področju. Prosto je ponovil tudi Netopirja, sto metrov visoko smer v osapski steni. Srebrno streho je preplezal zelo hitro tudi Nejc Pozvek. Sandra je preplezala prvo žensko 7b na našem klubu. Andrej pa je preplezal Masaker, prvo posavsko 8b in si tako zagotovil državni razred tudi na področju športnega plezanja.

Nejc Pozvek	Gateaux 6c+	na pogled in Srebrna streha RP
Cerjak Gregor	Srebrna streha 7b	rdeča pika
Sandra Voglar	Zlata streha 7b	rdeča pika
Andrej Sotelšek	Masaker 8b	rdeča pika

MEDNARODNE TEKME

Nejc Pozvek se je kot član državne reprezentance v mlajših kategorijah udeležil dveh mednarodnih tekem: v Ravenni in v Ljubljani. To je bilo prvič v zgodovini našega kluba, da se je kak naš tekmovalcec udeležil mednarodne tekme.

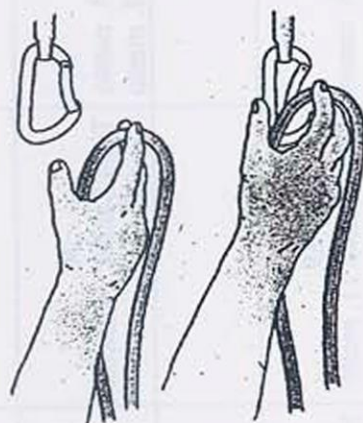
RAVENNA (ITALIJA) - MLAJŠE KATEGORIJE: 26. - 28. 6. 98

Tekmovanje je potekalo v treh disciplinah, in sicer:

- težavnostno plezanje,
- hitrostno plezanje in
- boulder tekma.

Rezultati tekmovanja:

- težavnostno plezanje: 5. mesto (32 tekmovalcev)
- hitrostno plezanje: 1/8 finala
- boulder tekmovanje: 10. mesto

LJUBLJANA - MLAJŠE KATEGORIJE: 26. in 27. 9. 98

Tekmovalci so se pomerili samo v težavnostnem plezanju.

Nejc se je prvi dan uvrstil v finale, kjer je potem zasedel skupno 9. mesto.

MASTER TEKMA

Ribnica: starejši dečki Matej RADOJČIČ 1. mesto

B-TEKME

12. 9. 1998 Žiri: cicibani	Nejc ROSTOHAR	13. mesto
	Matic TREBUŠAK	15. mesto
mlajši dečki	Robi MAJETIČ	10. mesto
3. 10. 1998, Tržič: cicibani	Nejc ROSTOHAR	9. mesto
	Matic TREBUŠAK	15. mesto

DOSEŽKI NA UMETNIH STENAH - A-TEKME

	starejši dečki	starejše dekljice	kadeți	mlajši dečki	cicibani
<u>Kranj, 23.05.1998</u> skupno št.tekmovalcev rezultati	24 Grega Cerjak 6. mesto Matej Radojčič 21. mesto	14 Tjaša Zakšek 9. mesto	13 Marko Bernik 11. mesto	24 Nejc Pozvek 4. mesto	
<u>Škofja Loka, 30.05.1998</u> skupno št.tekmovalcev rezultati	24 Grega Cerjak 4. mesto Matej Radojčič 19. mesto	16 Tjaša Zakšek 9. mesto	12 Marko Bernik 12. mesto	Nejc Pozvek zaradi poškodbe ni nastopil	
<u>Pivka, 07.06.1998</u> skupno št.tekmovalcev rezultati	26 Grega Cerjak 11. mesto Matej Radojčič 24.mesto	18 Tjaša Zakšek 13. mesto	11 Marko Bernik 9. mesto		
<u>Radovljica, 10.10.1998</u> skupno št.tekmovalcev rezultati				24 Nejc Pozvek 4. mesto	23 Matic Trebušak 15. mesto Nejc Rostohar 22. mesto
<u>Ljubljana, 21.11.1998</u> skupno št.tekmovalcev rezultati	20 Grega Cerjak 11. mesto Matej Radojčič 18. mesto	16 Tjaša Zakšek 14. mesto			
<u>Ajdovščina, 28.11.1998</u> skupno št.tekmovalcev rezultati				24 Nejc Pozvek 7. mesto	21 Nejc Rostohar 18. mesto
SKUPNI VRSTNI RED skupno št.tekmovalcev rezultati	28 Grega Cerjak 6. mesto Matej Radojčič 26. mesto	19 Tjaša Zakšek 11. mesto	14 Marko Bernik 12. mesto	31 Nejc Pozvek 6. mesto	cicibanke 25, cicibani 31 Samanta Hrušovar 12.mesto Matic Trebušak 23. mesto Nejc Rostohar 30. mesto

Pohvale zaslužijo:

- Nejc Pozvek in Gregor Cerjak za doseženo 6. mesto v skupni razvrstitvi. Še posebej velja pohvaliti Gregorja, saj se je v svoji prvi tekmovalni sezoni res dobro izkazal.

- Matej Radojčič za njegovo prvo zmago na Master tekmi.

PRVENSTVO OSNOVNOŠOLCEV VZHODNE SLOVENIJE

V prvem polletju 1999 je bilo organizirano prvenstvo le za tekmovalce v mlajših kategorijah za območje vzhodne Slovenije, katerega namen je bil, da nastopajo tudi tisti otroci, ki se ne udeležujejo tekem za državno prvenstvo, za tiste, ki pa se jih, da si tako pridobijo še več izkušenj. Na teh tekmah so naši tekmovalci dosedli nekaj odličnih uvrstitev, tako na posameznih tekmah, kot tudi v skupni uvrstitvi.

Tjaša Zakšek je zmagala na »boulder« tekmah v Laškem, nato pa dosegla še tri druga mesta in bila na koncu skupno tudi druga. Matej Radojčič je v Laškem prav tako zelo prepričljivo zmagal, nato pa popustil in si na koncu razdelil četrto mesto z Nejcem Pozvekom, ki pa je bil trikrat tretji in enkrat drugi. Goran Novak pa se je v tej kategoriji uvrstil na 14. mesto.

Pri mlajših deklicah je bila Katja Krejan skupno sedma, pohvaliti pa velja Nejca Rostoharja za šesto mesto pri mlajših dečkih, Matic Trebnušak je bil 14., Blaž Novak pa 23..

Hkrati pa nam je uspelo izpeljati tudi eno od tekem tega prvenstva, kar je tudi opisano v nadaljevanju.

USPEŠNO ZAKLJUČEN TEČAJ ŠPORTNEGA PLEZANJA

V mesecu juniju sem organiziral petdnevni tečaj športnega plezanja. Tečaj je obiskovalo pet tečajnikov: Maša Čargo, Anja Rostohar, Vladimir Rostohar, Sonja Škrabec in Franci Umek. Del tečaja smo izvedli tudi v Kotečniku. Po končanem tečaju so vsi uspešno opravili izpite in postali pripravniki športnega plezanja.

NAČRTI

Na A tekmah nas trenutno zastopa sedem tekmovalcev. Naš cilj je to število povečati, predvsem pa v vseh kategorijah poseči po najvišjih mestih. Del tega cilja smo že uresničili predvsem po zaslugi Gregorja Cerjaka in Nejca Pozveka.

Med mladimi upi sta Matic Trebušak in Nejc Rostohar, ki imata za sabo prve A tekme. Njim bo v prihajajoči sezoni potrebno posvetiti še posebno pozornost.

Poudarek bo na treningu splošne moči in tehniki gibanja, ki pa jo bomo ves čas izboljševali na treningih v plezališčih. Tam se bomo nekoliko bolj posvetili plezanju 'na pogled'.

Andrej Sotelšek,
načelnik za športno plezanje

USPEŠNO IZVEDENA PRVA TEKMA NA DOMAČI STENI

Posvski alpinistični klub je v soboto, 3. 4. 1999 organiziral drugo tekmo z prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije v športnem plezanju. Tekma je potekala na umetni plezalni steni v brestaniški osnovni šoli in se je udeležilo 55 tekmovalcev.

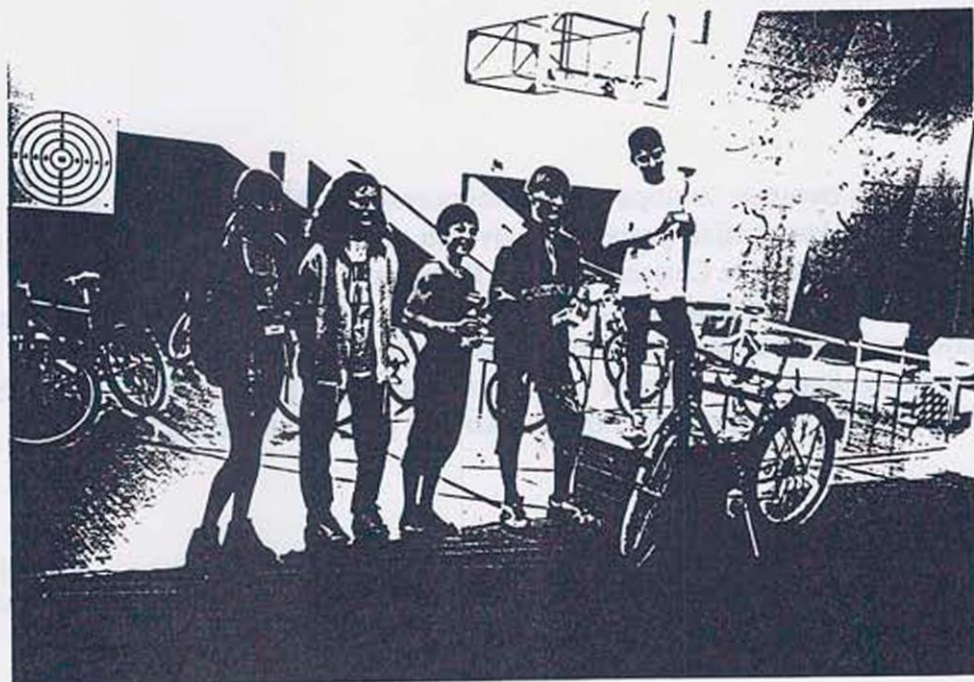
Najprej so se v smeri pomerile mlajše deklice, kjer je domača tekmovalka **Katja Krejan** zasedla **5. mesto**, v kategoriji mlajših dečkov, ki je bila najštevilčnejša, saj je nastopalo kar 25 tekmovalcev, pa se je **Nejc Rostohar** uvrstil na visoko **6. mesto**, **Matic Trebušak** je bil **9.**, **Simon Perčič**, ki trenira šele pol leta, pa **23.**

V kategoriji starejših deklic je domača tekmovalka **Tjaša Zakšek**, ki je bila zmagovalka prve tekme v Laškem, morala priznati premoč tekmičice Monike Potočnik iz Slovenske Bistrice in je zasedla vseeno odlično **2. mesto**. Pri starejših dečkih pa sta se domača tekmovalca **Nejc Pozvek** in **Matej Radojčič** prav tako odlično uvrstila, saj sta si razdelila **3. mesto**.

Po končanem tekmovanju za prvenstvo pa so se najboljši tekmovalci iz posameznih kategorij pomerili še v »master« tekmi za pokal Brestanice, kjer so se borili tudi za lepo nagrado, in sicer za kolo tovarne Rog iz Ljubljane. Zmago je po superfinalu, ki je bil izveden, ker je prvo smer preplezalo do vrha kar 6 tekmovalcev, uspelo doseči Celjanu Juretu Bornšeku, odlično **3. in 4. mesto** pa sta osvojila **Nejc Pozvek** in **Tjaša Zakšek**. **Matej Radojčič** pa je dosegel **8. mesto**.

Posavski alpinistični klub je tako pomembno tekmovanje tokrat organiziral prvič in na koncu požel pohvale vseh trenerjev in vodij ekip za dobro pripravljene smeri, odlično tekmo in organizacijo.

Gorazd Pozvek

PRVIČ V KOTEČNIKU

Zjutraj, ko sem se zbudil, sem vedel, da bomo šli s prijatelji nekam plezat, a nisem vedel kam. Okoli devetih sem poklical Andreja in vprašal, kdaj je odhod. Rekel mi je, da se ob enih in petnajst dobimo pri njem. Prišel sem pravočasno, a zamudila je Sandra. Pešali smo se do Marka, ga počakali in se skupaj odpeljali. Vozili smo se približno eno uro, nato pa smo še malo pešačili.

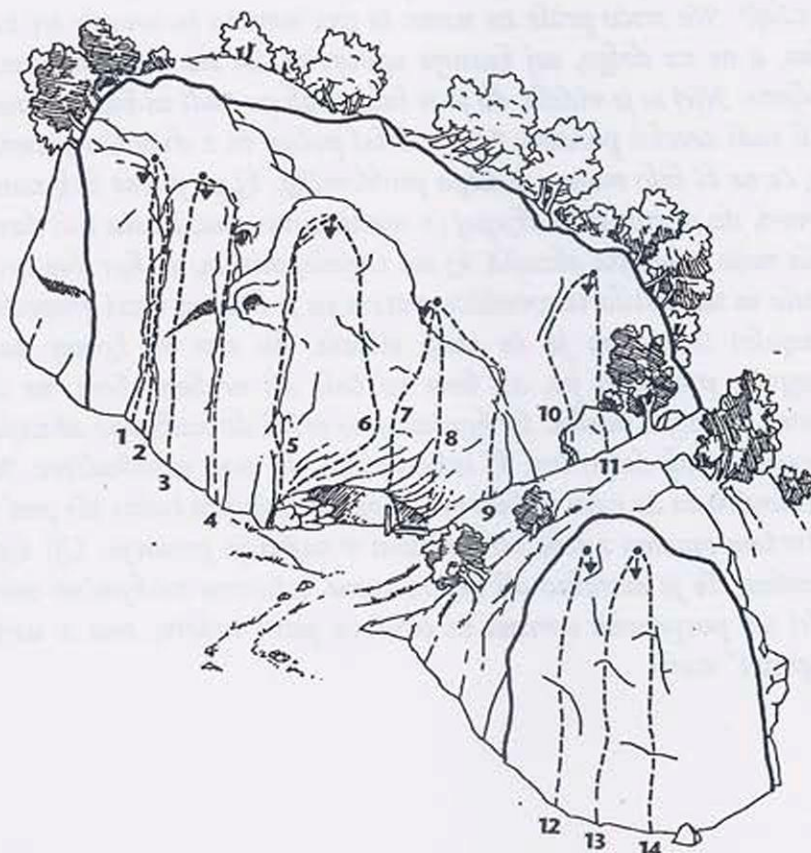
Ko smo prispeli v plezališče Kotečnik, sem bil zelo živčen. Pripravil sem se za plezanje, čeprav sem bil še nerazgiban. Vso opremo sem moral dati s sebe, saj smo se morali pred plezanjem še razgibati. Da sem lahko plezal, sem najprej varoval Andreja. Ker sem bolj počasen, sem plezal drugi. Ko sem se na steno podal prvič, mi je bilo lažje kot drugič. Ker ima vsaka smer drugo ime, sem si zapomnil le eno - Indijanka. Smeri je bilo veliko in odpravili smo se v drugo - težjo. Tu mi ni bilo treba varovati nikogar. Sandra mi je izbrala dovolj težko smer, a sem se potrudil in jo preplezal kar dvakrat - drugič celo z vpenjanjem. Ko smo preplezali tudi to, smo se podali še v težjo. Imenuje se Indijanka. Najprej je to smer preplezal Andrej, nato pa sta se skupaj z Markom podala še v težje smeri. Videti je bilo zelo lahko, ko pa sem se vanjo podal še sam, sem opazil, da je zelo težka. Skoraj sem jo preplezal, a sem tik pred koncem padel. Ker sem trmast, sem se po tej smeri podal še enkrat, in to uspešno - prišel sem na cilj. V smer se je podala še Sandra, jaz pa sem jo varoval. Ko je bila Sandra na trdnih tleh, sva se odpravila proti najtežji smeri. Ko sem jo zagledal, sem postal resen. Tu sem tudi sam preplezal eno smer, vendar ni bila tako težka kot tista, ki sta jo preplezala Andrej in Marko. Po tem naporu smo si malo odpočili in si privoščili prigrizek. Drugi so se na steno podali še enkrat, jaz pa sem bil že pošteno utrujen in sem samo še opazoval. Bilo je zelo lepo.

Okoli devete ure smo se odpravili domov, kamor sem prispel okoli enajstih. Domačim sem pripovedoval o lepem dnevu in mojih vtisih.

Robi Majetič

D

1. Leva zajeda	6a
2. Lizika	6b+
3. Kajla	6c
4. Natreks	7a
5. Indijanka	6b
6. Zlata streha	7b
7. Srebrna streha	7b
8. Črno beli blues	7c
9. Džihad	6b
10. Mandoline in kitare	6b
11. Peter Pan	6c+
12. Rjavi steber	6a
13. Zmajčkov butik	6c+
14. Frančkova skušnjava	6a+

IZ MOJEGA DNEVNKA

V spominu mi je ostala plezarija s Sandro, saj je bila to zame kar precejšnja izkušnja. Začelo se je takole.

Plezali smo v Paklenici, ki je seveda eno najlepših plezališč Hrvaške, saj je del narodnega parka. Plezat sva šli Tržiško smer, ki ima oceno 6a⁺ in je dolga 200 m. To je bila zame takrat kar velika izkušnja, saj sem bila še začetnica. Tako sva preplezali že nekaj cugov, ko se je začelo. Sandra je plezala naprej in jaz za njo. Bila sem druga v navezi in plezala sem z varovanjem od zgoraj. In kaj se je zgodilo? Tisto, kar bi najmanj pričakovala. Pa še zelo neprijetno je bilo. Pritisnilo me je namreč na veliko potrebo, in to sredi stene. Si lahko mislite! Pod mano drevesa in pol preplezane stene, nad mano pa še pol poti. Kaj naj naredim? V mislih se mi je porajalo vprašanje: »Se ali se ne, pa kar na štantu?« To je bilo zdaj vprašanje. Na eni strani morala, na drugi pa potreba, dana od matere narave. Nič. Stisnem zobe in premišljuječe preplezam do Sandre na štant. Najprej sem čisto tiho, potem pa ji le nekako zaupam svojo težavo. Ona pa meni nič tebi nič izjavi, naj opravim kar na štantu. Saj je bilo sicer dovolj prostora na polici, kjer je bil štant, vendar se je v meni ponavljalo vprašanje: »Se ali se ne? Morala ali potreba?« Nazadnje zmaga morala. Debelo jo pogledam, potem pa odrezavo odgovorim: »Tega pa že ne!« in dodam, da bom nekako že zdržala. Tudi kasnejša njena prepričevanja, da to ni nič kaj takega, so neuspešna. Tako se začne še mojih najtežjih 100 m. Sedaj se vzpenjam kot druga še hitreje, saj sem še dodatno motivirana. Ko mi nekako uspe premagati tudi najtežje dele in prideva do konca smeri, ki pa se konča nekje pod vrhom 250-metrške stene, je na vrsti še spust ob vrvi navzdol. Nekako si že oddahnem, saj si mislim, da bova hitro dol in bom končno rešena, a se zgodi najhujše, kar se sploh lahko. Imeli sva samo eno vrv dolgo 60 m in je bila prekratka, da bi dosegla do naslednjega štanta za abzajl. Kaj zdaj? Na srečo pride za nama še ena naveza in seveda tri za njima. »Hvala Bogu!« si mislim, a ne za dolgo, saj kasneje ugotovim, da sta zelo počasna. To je bil plezalni par iz Ljubljane. Njej se je videlo, da jo je bilo strah pa tudi ni bila vajena plezarije. Njegovi gibi pa so bili tudi zeeelo! počasni. Vse je delal počasi in z dvojnimi premislekom. Vse bi bilo lepo in prav, če ne bi bilo mojega malega problemčka, ki pa je vse bolj naraščal. Sandra se le nekako dogovori, da se spustimo skupaj (z njunima vrvema, ki sta bili dovolj za spust). Sedaj pa sta sledila moja najdaljša abzajla, ki sta trajala, mislim, da kar dve uri. Groza! Sandra se je prva spustila in namestila varovališče, potem pa je bila na vrsti gospodična iz Ljubljane. To pa je traaaajalo! Mene pa je že tako tiščalo, da sem še komaj zadrževala. Mislila sem si vsemogoče, predvsem pa, ali bom zdržala ali ne bom, bom, ne bom. Ti dve besedi sta se prepirali po mojih mislih. In končno smo prišli do zadnjega abzajla. S Sandro sva ugotovili, da imava dovolj dolgo vrv, ki seže do dna, do moje osvoboditve. Na hitro se jima zahvaliva ter posloviva in že naju ni bilo več. Končno začutim trdna tla pod nogami. Hitro se odvežem in odvržem opremo s sebe ter odbrzim v najbližje grmovje. Uf, kakšno olajšanje! Ni mi več pomembno, če je moralno ali ne. Iz mene izžareva neskončno odrešenje. Potem se vrnem k Sandri ter pospravim opremo in odideva proti taboru, ona z usti do ušes, jaz pa z nekaj "kilogrami" manj.

Alenka Krejan

ISTE MISLI, ISTI CILJI

Pri markaciji za Ojstrico se pred nama razprostre lesketajoče se nedotaknjena belina. Nekako se poskuša prebiti do bivaka po desni strani, toda kmalu zagaziva do pasu. Mogoče nama bo po levi uspelo. Sneg se nama udira, vendar naju to ne odvrne, da ture ne bi nadaljevala. Med kratkim počitkom se z Gorazdom posvetujeva o nadaljevanju najinega vzpona. Pogled se nama ustavi na Vzhodni grapi, ki pa to zimo še ni bila preplezana in razmere v njej so za naju uganka. Posvetujeva se tudi o prečenju nad bivakom, toda brez pravega zaključka nadaljujeva najino pot. Menjaje gaziva belo celino, ki nama pobira energijo. Tišina. Samo najina izmučena pogleda, ki sta se za hip ujela, pogleda dvehi življenj, ki sta bila tisti trenutek istih misli in ciljev.

Vstop v grapo pokriva tanka plast požledi, pod katero je skála z obrisi mahu. Nič kaj obetavnega. Gorazdu nekako uspe preplezati ta del kombinacije ledu, mahu ter skále. Tudi sam se z okli cepinov zapičenimi v led in mah. Nekako se zvlečem do dobrega ledu in snega. V zraku je čutiti vonj po žveplu, ki ga povzroči praskanje mojih derez. Oba naju mori misel o povratku po isti smeri, saj sva brez vrvi, ki bi jo potrebovala za varovanje. Razmere v grapi so dokaj ugodne, zato hitro napredujema. Po dveh urah potenja zagledava svetlobo na vrhu grape. Vznemirjenje in nekakšna negotovost se me lotita, saj ne veva, kakšne razmere bova imela pri napredovanju. Po glavi se mi spreletava tisoč misli in vprašanj, ki jih pa nikakor ne morem ujeti v en splet. Telo avtomatično pospeši korak k neznanem. Pred nama zazija prepad, ki kar vabi v svoje bele globine. Grapo pa povezuje nekajmeterska strma prečka, ki je skopo obdarjena z dobrim snegom. Ob misli na padec začutim kopičenje adrenalina v telesu. Vendar misel na lepo plezarijo, ki jo vidiva na drugi strani, v naju razblini vse dvome. Previdno, toda odločno se spustiva v to naravno past. Gorazd, ki je pred mano, z rokami rije po slabem snegu in išče oporo. Dereze, ki nimajo prave opore, pa samo škrtajo po skáli. Sam pa skozi sipek sneg iščem oprimke v skáli in s težavo najdem kaj primerne za noge. Ob pogledu v belo globino mi telo zadržeta in roke krčevito stisnejo hladne oprimke. Misli v glavi se zopet prepletajo po nekem neustaljenem vrstnem redu. S težavo se le prebijeva v drugi del grape, ki pa se strmo dviga pred nama. Misel na povratek po tej smeri pa mi še vedno rije po glavi in poskrbi za nezmanjšan odstotek adrenalina v izmučenem telesu. Dobre razmere ter dobra volja, so posledica hitrega napredovanja in zopet lepega plezanja, ki ga nama narava podarja ta zimski dan.

Utrujenih teles, toda srečna ter dobre volje si v objemu toplega sonca stisneva roki. Stisk, ki za trenutek zbliža dve bitji, ki sta delček časa preživela skupaj z istimi cilji in željami.

Vzpon na Ojstrico je samo še zaključek te lepe plezarije, ki jo doživiva tega sončnega januarskega dne. Izmučena, toda srečna sestopiva čez Škarje v Logarsko.

Jože Zajc

Komaj sem čakal, da pride ati iz službe. Počasi smo pojedli kosilo in spakirali še manjše potreščine, tako da, ko je prišel Sandi, je šla v avto le še njegova oprema.

Okoli dvanajstih smo se odpravili na dolgo pot. Mimo Ljubljane, Sežane do mejnega preloda Fernetiči. Tam kot ponavadi: "Imate kaj za prijaviti? Cigarete, alkoholi..." Pa smo že drveli naprej. Vsi smo s strahom pričakovali Padsko nižino, kajti vročina je bila kot v peksu, temperatura okoli 35 stopinj. Pot smo nadaljevali mimo Benetk, Verone, Milana, malo pred Torinom pa smo zavili v prelepo dolino Aoste, kjer smo samo gledali, kje se bo prikazal vrh Evrope. V Courmayeurju smo laliko prepoznali že vse lepote montblanške skupine. Samo še skozi predor smo morali, pa smo bili v Franciji, natančneje v Chamonixu. Okoli 820 kilometrov dolgo pot smo imeli za sabo.

Prečudovite barve večera. Malo smo še "pofotkali" vrhove, nato pa se odpravili iskati kemp. Les Aroless je bil tisti, kj smo ga takoj našli, saj so nam zanj povedali že drugi. Hitro smo postavili šotor, vse razpakirali in pripravili nahrbtnike za naslednji dan. Medtem je bila na mizi tudi že večerja, potem pa namesto, da bi šli spat, smo se odpravili na potep v mesto. Sandi in ati sta vsepovsod poskušala prvo in imela "naštudirane" vse cene. Z mamico sva se odpravila na dolg sprehod v mesto in ko sva se vračala, sva se tudi nekajkrat znašla v temnejših ulicah. Spanec je sledil šele okoli polnoči.

Zjutraj nisem mogel spati, ker sem komaj čakal, da bo ura šest. "Ti, ti, ti, ti, ti, ti, ti," končno je zazvonila ura. vsi štirje smo skočili pokonci, se hitro oblekli, umili, popili kakav, nato pa nekaj pred sedmo posedli v avto. Po zelo ovinkasti in razgibani avtocesti smo se pripeljali v Le Fayet, od koder pelje Tramway du Mont-Blanc. Ta zobata železnica ima izhodišče na približno 500 metrih nadmorske višine, konča pa se na natanko 2372 metrih. Ati je kupil tri karte, in sicer za Sandija, zase in zame. Z vso nestrpnostjo smo pričakovali vlak in se nato poslovili od mamice. Mami se je z avtom vrnila v Chamonix in se podala v širibe na drugo stran doline.

Počasi se je tramvaj začel strmo vzpenjati. Ko smo bili že precej visoko, smo opazovali mogočne ledenike, vseskozi pa smo imeli na očeh naš cilj tistega dne, Aiguille du Gouter (3817m).

Ko smo izstopili, smo takoj vzeli pot pod nogo. Čakalo nas je približno pet ur hoje. Počasi smo začeli in se vzpenjali proti prvi koči Tete Rousse (3167m). Prvih 800 višinskih metrov proti koči smo naredili v dobrih dveh urah. Pot je bila zanimiva, saj so nas vseskozi vzpodbujali pogledi na mogočne štiritisočake. Obdajale so nas neverjetne količine granita. Pred in za nami so se valile skupine ljudi. Nekateri samo turisti in pohodniki, večina pa je bila tistih, ki so nameravali osvojiti vrh. Pred manjšim ledenikom smo malo počili in se okrepčali s sendviči, kj pa meni niso preveč teknili. Po prečkanju ledenika pa smo vstopili v tisto najbolj duhomorno steno - brez konca. Začeli so se visoki stopi in nevarna prečkanja kanalov, po katerih je padalo kamenje. Plezali in plezali smo, a koča je bila še vedno tako daleč. Stala je na robu stene. Pot, kj se je čez steno vila navzgor, se je končala točno pred vrati.

Po skoraj treh urah garanja v steni smo končno dosegli kočo na 3800 metrov, kjer pa so se pokazali že prvi znaki višine. Popoldne smo dremali, hodili naokoli... Tisti, kj so imeli rezervirane postelje, so spali v sobah. Mi smo postelji dobili, ker smo bili pravočasno v koči in nekoga ni bilo. Naročili smo si večerjo, kj smo jo s tekmo tudi pojedli. Ob zmernem zahodu smo se odpravili še ven - pogledat barve večera, se nekajkrat slikati, potem pa šli spat. A s spanjem ni bilo nič, saj smo imeli ležišči v najbolj vročem kotu sobe. Tako sem zaspal le za nekaj minut, ostale dobre štiri ure pa sem opazoval vse, kar se je dogajalo v koči. Glebil sem tiste, kj so odhajali že sredi noči, zbujal tiste, kj so smrčali... Ob pol dveh sem pokonci vrgel še atija, saj je bilo že veliko budnih.

Počasi sem si oblekel vroče termo perilo, kajti vsak liter gib je bil usoden za glavo. Ati se je medtem že preril v vrsto za kakav. Hitro smo popili, zgrabili nahrbtnike in odšli ven, da si o si načrti derezo.

In kmalu za tem smo začeli vzpon. Na grebenu nad kočjo smo se vsi trije zbrali in v koloni počasi odkorakali dalje. Ati na čelu, jaz v sredini in Sandi zadnji. Kolone lučk so se valile po strmem pobočju Dome du Gouterja (4304m), vrha, preko katerega je šla naša pot. Na nebu je bila polna luna in sneg se je lesketal tako, da čelniki svetilk nismo potrebovali. Najprej smo hodili po valovitem snežnem pobočju, nato pa smo se začeli strmo vzpenjati. Hodili smo počasi, a vztrajno, brez ustavljanja, kar je tu zelo pomembno, kajti, ko enkrat izgubiš idealen tempo, te ustavljanje in neenakomerna hoja močno utrudita. Šli smo mimo številnih ledeniških razpok, pod mogočnimi seraki, ki so grozeče viseli nad nami. Velikokrat sem vprašal, koliko smo se že dvignili, na kateri višini smo, koliko časa hodimo...

Daleč pod nami smo videli luči Chamonixa, v katerem je bilo še sigurno nekaj budnih ljudi, v restavraciji, v Casinuju...

Greben je označil veter, ki je začel pihati. Morali smo se obleči. Hitro smo prestopili vrh Gouterja in pred seboj smo imeli dolgo ravnino ter nato še kratek strm vzpon, kakšnih sedemdeset višinskih metrov do majhnega in tudi znanega zavetišča Vallot (4362m). Od kočje Gouter do zavetišča Vallot smo potrebovali dobri dve uri. Pri zavetišču smo posedli, malo pili in jedli. Sandi si je v zavetišču tudi preobul nogavice, saj ga je zeblo.

Po počitku pa je bilo potrebno spet na pot, kar ni bilo lahko. Mišice so se ohladile in zelo težko je bilo začeti. Pobočje nad nami se je vse bolj strmo dvigalo. Ujeli smo počasnejše skupine, ki so hodile v strnjeni koloni, a jih nismo mogli prehiti. Velikokrat sem se moral ustaviti in se nadihati. Večkrat sem se ustavil tudi kar tako, malo zaradi utrujenosti, malo zaradi razgledov, a me je ati vseskozi bodril. Ves čas nas je spremljal močan veter. Vse bolj smo se dvigali, bolj počasi sem hodil, več sem se ustavljal, bolj sem bil utrujen. Na vršnem grebenu, ki je bil položen, bi se najraje kar usedel in gledal naokoli. Seveda bi se to zgodilo le, če ne bi za mano hodil ati, ki me je nenehno spodbujal: "Dej, Nejc! Mal še zdrž. Ni več daleč." Neznosno se je vlečlo.

In končno...tisto najlepše. Bil sem nad vsemi, vsemi na stari celini. Nepopisno veselje, sreča, zadovoljstvo...)

Na vrhu ni bilo veliko ljudi. Najprej sem legel na tla in se malo odpočil. Šele ko sem vstal, sem se malo razgledal po vsej okolici. Lepo se je videlo tja daleč do Monte Rose (4634m) in Matterhorna (4478m). Veliko smo slikali, si čestitali. Ati me je celo dvignil, tako da sem mu sedel na ramenih. Nato smo odšli malo nižje in nekaj popili, saj je bil na vrhu premočan veter.

Ko smo se odžejali, smo začeli počasi stopati po grebenu, vendar pa sedaj na drugo stran. Čakalo nas je kar devet ur hoje proti Agiulle du Midi (3842). Spuščati smo se začeli zelo strmo po mogočni planoti. Ati me je zaradi varnosti navezal, kajti nevarnost so bile ledeniške razpoke, ki so bile nekatere tudi pokrite s snegom. Ko sem stopal navzdol, me je zelo bolela glava, saj je ob takem soncu in višini zelo težko stopati na trdo podlago, po stopinjah drugih in po zbitem snegu. Ob vznožju vršne kupole Mont Blanca se razprostire več sto metrov dolga ravnina na višini okoli 4400 m. Po takšnih ravninah, dolgih in duhomornih mi je bilo najtežje hoditi. Sonce, utrujenost, višina in tekočina so bili problem. Na sredi ravnine smo se ustavili, da me je ati odvezal, kajti bilo mi je zelo slabo. Poleg tega sem moral še jesti in piti, da sem se malo okrepčal. Jedel sem Ritter Sport čokolade, pil pa Red Bull, saj veste, da ti da krila. In res, prijel je. Ko smo prehodili ravnino, se mi je stanje izboljšalo, saj sem pred sabo zagledal nov štiritisočak Mont Maudit (4475m).

"Ati, gremo še sem!" so se glasile moje proseče besede. Ati se mi je smejal in rekel, da vidi, da sem po prejšnji ravninski krizi že zdrav. Vprašal je še Sandija, če se mu da in njegov odgovor je bil pritrdilen. Zdi se mi, da smo bili na vrhu kot rakete. Naklonina se je dvignila tudi do 45 stopinj. Vzpenjali smo se hitro, saj je bil zelo dober sneg. Na Mont Maudit ni bilo veliko hoje, več je bilo plezanja, tako da smo morali uporabljati obe roki in cepine, poleg tega pa še vse svoje znanje o lednem plezanju in hoji z derezami po strmini. Vrh je bil zelo ozek in na njem nekaj skal. Še vstal nisem, ker me je bilo strah, da bi izgubil ravnotežje in tam je lahko to že usodno. Po "štirih" sem se odplazil z vrha na greben, kjer smo izbrali pot, po kateri se bomo vračali.

Pristopna se nam je zdela prestrma, prav tako na nasprotno stran. Ta je bila še strmejša, do 60 stopinj. Nič. Izbrali smo varianto, nekje po pobočju navzdol. Smer, po kateri smo sestopili, je bila po vsej verjetnosti prvenstvena. Plazili smo se med skalami, po strmem, kompaktnem snegu. Pa vendar izbrano ni bilo nič boljše, naklonina okoli 45 stopinj. Ob koncu te novozačrtane smeri smo obkrožili še eno najdaljši ledeniški razpok, kar sem jili kdaj videl.

Spet smo bili na poti in nadaljevali pod strmimi senčnimi pobočji. Čez nekaj časa se nam je spet odprl pogled proti Midiju in Taculu. Pot je lepo spešana med številnimi seraki, opastmi in razpokami. Vse je bilo kakor nametano. Nekaj minut po tistem, ko se nam je odprl lep pogled, smo že naleteli na prvi "fiks" (v smeri pritrjena vrvi). Pred nami je bilo veliko vodnikov s kšienti, zato je šlo vse zelo počasi. Kar malo smo se prerinili, da smo prišli do vrvi in se ob njej kolikor toliko hitro spustili. Ob koncu vrvi je bil zanimiv skok preko razpoke. Ko si že boš na koncu z močmi, se ti to zdi prav smešno in celo nekoliko težko. Ampak to nam ni predstavljalo ovir. "Maširali" smo naprej, malo navzgor, malo navzdol. Pot smo vztrajno nadaljevali z manjšimi bolečinami v glavi, ki so se kmalu spremenile v močnejše. Pred nami je bila spet ravnina. Ozka gaz je bila spešana po nekakšnem podolju pod Mont Blanc du Taculom (4248 m) na severu in nižjimi vrhovi na južni strani. Ati naju je le počasi privedel do mesta, kjer smo se ustavili, malo pojedli in seveda... Brez Red Bulla spet ni šlo. "O joj!" Tu so bile tudi zadnje zaloge Cede vite. Po približno petnajstih minutah počitka smo spet začeli hoditi. Na hojo se je bilo težko privaditi. S Sandijem sva jo "užgala" naprej. Ati naju je dohitel šele ob koncu ravnine, ko smo se zagnali strmo v breg. Dihali smo kot "mašine", a tempo je bil tudi temu primeren. Prehitevali smo ljudi na poti, kot se prehitujejo avtomobili na cesti. Na vrhu sva se s Sandijem "sesula" v sneg, ati pa se je zopet šel telefonista. Z grebena pod Taculom, od koder se je videl Chamonix, je poklical mamico. Da bomo čez tri ure dol, ji je rekel, misleč, da bomo gotovo prej.

Vsi pokriti z rutami in "pokvečeni" od utrujenosti smo začeli sestopati po pobočju, verjetno enem najbolj "razsutih". Hitro hojo navzdol se spet upočasnjeval jaz, kajti zopet me je bolela glava. Verjetno od prejšnjega "gonjenja" v hirib. Skoraj se nisem zavedal, da sem nad štiri tisoč metri. Počasi smo se spet ogreli za nadaljnjo hojo. Upali smo, da nas ne bo presenetil spet kakšen "fiks". Kakšnih petdeset višinskih metrov pred ledenikom pod Midijem pa je bila spet kolona. Kaj je zdaj to? Nismo vedeli, kaj se dogaja spredaj, za zadnjim razom sestopa. Počasi smo se pomikali v strnjeni koloni. Ko smo prišli za raz pod serak, smo zagledali dvajsetmetrsko prečko, polno ljudi. Nič se ni premaknilo. Počasni vodniki z varovanci so delali takšno gnečo. Enournu čakanje pod tem serakom je bilo ob koncu že "hudičevo" mrzlo. Po zaledenem "fiksu" smo se z golimi rokami spustili kakšnih petnajst metrov. Hudo me je zanohtalo v prste na rokah, Sandija pa na nogah.

Na začetku ledenika smo popili še zadnje kapljice pijače in se podali na zadnjo preizkušnjo. Kazalo je, da je ne bo nikdar konec. Midi se nam je kazal v vsej svoji mogočnosti. Tja bi morali priti. Vendar vse skupaj je bilo tako "blazno" daleč. Začeli smo opravljati z ravnino imenovano Vallee Blanche, ki se razprostira na višini okoli 3500 m in je dolga približno dva kilometra. Rahlo se je dvigala in južni ter predirajoči se sneg sta nam onemogočala enakomerno hojo. "Koliko časa že hodimo? Koliko je še? Kdaj bomo gor? Zakaj ni tule vlečnice? Men se ne da več!" so bile moje ponavljajoče se besede. Ravnina je bila res utrudljiva. Stopinje so bile široko naokoli, vendar povsod ni bilo varno hoditi, saj so se vzporedno z nami vlekle več sto metrov dolge ledeniške razpoke. Oziral sem se naokoli in opazoval druge ljudi, koliko smo pridobili in zaostali glede na njih. Kdo je hodil hitreje, kdo počasneje. To sem gledal zato, ker nismo vedeli, ali imajo alpinisti prednost za prevoz z gondolo v dolino ali ne. Hotel sem, da bi si zagotovili prevoz in da ne bi čakali, vendar me to ni vzpodbujalo, temveč zaviralo. Začeli smo navidez dolg vzpon, vendar se niti ni pretirano vlekel. Še zadnji greben. Tako je ozek, da lahko na njem stoji le en človek, pa še to težko. Tu se je nagnetla cela kolona dokaj neveščih planincev. Obhodišmo jili po nevarnem pobočju, kjer si med nogami videl Chamonix. Tu me je bilo prav gotovo najbolj strah. To stran grebena smo poimenovali Chamonix-express, ker bi se tod ob najmanjšem spodrsnjaju prav lahko zapeljal v dolino.

"Ahhhhhhh..." Stal sem pred vhodom v veliko poslopje gondolske žičnice na višini 3800 metrov, v katerem bi se brez težav izgubil. Ob postaji stoji hotel in najvišja televizijska antena. Takšen hotel na visoki granitni špici

in toliko podzemili rovov in dvigal, da človek komaj verjame. Kupili smo karte in se vsi na koncu z močmi popehjali v Chamonix.

Na vmesni postaji sva s Sandijem hitro skočila še po liter in pol vode. Kako hitro je stekla po naših grših! Imeli smo še petnajst minut hoje do kampa. Z zimskimi čevlji po asfaltu in oblečeni v termo perilo pri tridesetih stopinjah smo izgledali nenavadno. A za sabo smo imeli zahtevno turo. Bili smo zelo zadovoljni. Vase smo zmetali veliko količino hrane za kosilo oziroma večerjo. Stuširal sem se in nato šel malo poležat v šotor. Petkrat sem vprašal, če je kaj sladkega za pod zob. Ker nisem nič dobil, sem trdno zaspal. Prej sem obljubljal, da bom šel zvečer v mesto, a ker me niso mogli zbuditi, s tega ni bilo nič.

Zjutraj sem bil ves omotičen. Na lepo vidnem Dome du Gouterju sem videl zvezdice, šotore, čolne in podobno.

Tisti dan smo se odločili izpehhati še eno bolj turistično turo. Z zobato železnico smo se popehjali na Montenvers (1913 m) in si s teleskopom ogledali nekaj čudovitih granitnih sten. Pred sabo smo imeli Dru, daleč naprej po ledeniku pa so se razprostirali vrhovi Grand Jorases. Do vmesne postaje žičnice na Midi smo hodili okoli tri ure. Pot je bila spehjana po lepih granitnih ploščah pod chamoniškimi špicami po Grand Balconu (okoli 2000 m). Vseskozi smo imeli prelep pogled na Chamonix in na drugo stran, na Le Brevent (2525 m). Veliko smo fotografirali in se večkrat tudi ustavili ter pili in jedli. S Plan de l' Aiguille (2302 m) smo se z gondolo popehjali v Cham.

V večernih urah smo nakupovali v mestu, kj ima res veliko trgovin in trgovinic in živi predvsem od turizma. Obiskali smo še velik Pub. V kampu smo odšli pozno in tam nepričakovano srečali Matota in njegovo družbo, kj so se tistega dne vrnili z vrha Mont Blanca.

Zjutraj smo zopet vstali v prelepo jutro, nekateri že kar v dopoldne. Sonce je tako pripekalo v glavo, da še zajtrka nisem mogel v miru jesti. Naložili smo avto, poslikali še zadnje "fotke" in se zadovoljni odpravili proti domu.

Odprava se je za člane Posavskega alpinističnega kluba zelo dobro končala, saj smo si vsi, kj smo si vrhi želeli, željo uresničili.

Nejc Pozvek

Za prvomajске počitnice smo letos zopet odšli v Italijo, natančneje v Arco. V soboto, 24. aprila, smo se v zgodnjih jutranjih urah odpeljali od doma. Peljali smo se skozi Zidani Most, mimo Trbovelj, Ljubljane, Postojne, Ajdovščine. Po dveh urah vožnje smo prišli do Nove Gorice. Preko tamkajšnjega mejnega prehoda v Gorico, kjer smo se ustavili in se malo sprehodili po kraju. Najprej smo se peljali po avtocesti do Padove, potem do Verone, mimo Gardalanda po cesti, kj pelje ob velikem jezeru Lago di Garda do Arca.

Ob Gardskem jezeru je velik krajev in ob obali so manjši parki, kjer smo se tudi ustavili ter malo pojedli. Jezero je zelo dolgo in veliko, a bolj ko se pelješ proti severu, bolj se oža. V Arco smo prišli v večernih urah, ker pa je bil kamp že zaprt, smo prespali kar v avtu. Na začetku nisem mogla zaspati, saj Darko ni dal miru. Najprej je »jamral«, potem pa se je premetaval, da se je zibal ves avto. Na srečo je kmalu nehaj.

Zjutraj, ko smo se prebudili, smo odšli v kamp postaviti šotore. Ko pa sva z Darkom jedla, sta ati in mami odšla na sprehod. Čez čas, ko se je bližala ura dvanajst, sva začela igrati karte in prav takrat so se pripeljali s kombijem Sandra in Andrej, zraven pa so bili še Matej, Grega in Tedi, kasneje pa so prišli še ostali z osebnimi avtomobili. Ko so bili šotori postavljeni, smo odšli plezat v bližnje plezališče. Preden pa smo odšli nazaj v kamp, sva z Nejcem odšla na balvan. Druge smeri, ki sva jo poskušala, je nisva nikakor mogla splezati. Nejcju je zmanjkalo moči pod vrhom smeri, meni pa malo nižje. Ker sva bila neuspešna, sva odšla v kamp. Za večerjo smo pekli meso in kuhali riž. Alenka, Nejc, Sonja, Vladimir in jaz pa smo se še rolali. Kasneje smo še peli ob spremstvu kitare. Spat pa sem šla med prvimi.

V ponedeljek zjutraj sem najprej pojedla zajtrk, potem pa sem se pripravila za plezanje. Ta dan smo odšli v Nago. Po ovinkasti cesti, kj je peljala skozi manjši kraj, smo prišli do parkirišča. Od tam naprej smo po desetih minutah prišli do visokih skal. Ogrli smo se v lažjih smerih, potem pa smo se šli »matrat« v zahtevnejše smeri. Sandra mi je rekla, da naj grem naprej smer Lupo Alberto in res. Ko sem začela plezati, mi je bilo težko, a to ni bilo najhuje. Najtežji del smeri je bil še pred mano še pred mano. Po prvih treh kompletih se je začelo. Prijemati sem morala male posičke, se stegovati in vpenjati vrv v komplete. Najbolj me je bilo strah pasti, zraven pa sem »jamrala« in stokala, a vdala se nisem. Po nekaj metrih sem bila čez. Ostalo je še malo do vrha. Zgornji del smeri mi je bil najbolj zanimiv. Na vrhu sem počakala, da je še Nejc prišel po svoji smeri. Čestitala sva si, potem pa so naju spustili. Kmalu je začelo pihati in morali smo oditi v kamp. Zvečer smo odšli v mesto na sprehod in na sladoleđ.

V torek smo zopet odšli v Nago. Ta dan smo srečali Ljubljance ter »špagetarje« (Italijane), ki so imeli prekrajšo vrv, da bi se lahko spustili, zato so se pa vesili po drevesu. Popoldne je začelo zelo pihati. Odšli smo se vesiti na balvan, kj je bil v zaveterju, med drevjem. Kasneje pa je deževalo in je lahko Andrej še šel splezati nek previs. Potem pa nazaj v kamp. Med potjoso se ustavili, da je lahko Sandra kupila sadje in zelenjavo, Nejc pa si je izbral zelo droben paradiznik. Zvečer pa zopet v mesto in nato spat.

Ker pa vsak dan ne moremo plezati, smo tudi počivali. Tak dan je bila sredo. Zjutraj smo spali malo dlje kot ponavadi. Po zajtrku pa se je začela zabava. Nekateri so odšli na sprehod, drugi s kolesom, nekateri so pomivali posodo, eni pa smo se rofali. Po tleh smo postavili storže ter se vozili cik-cak. Ves teden pa je tudi pihalo, tako da je lahko Vladimir surfal in namakal svojo »rit« v jezero.

Zadnja dva dneva smo plezali v Massoneh. V četrtek sem splezala smer Tullio e l'amore, kj mi je bila zelo zanimiva, ampak Sandri in Nejc ni bila všeč. V petek pa smo srečali Stefana Glowacza. Malo smo poksepetali, potem pa odšli plezati. Zadnje previsne smeri nisem plezala naprej, ampak z varovanjem od zgoraj, ker ni bilo več časa. Bila je zelo lepa, saj je bilo treba prijemati same »šalce«.

V Arcu smo se imeli ves teden super kljub vremenu, kj je nagajalo.

Tjaša Zakšek

ZANIMIV IN USPEŠEN TEDEEN

Po pet- ali šesturni vožnji končno zavijemo iz dolgočasnih cest ob Gardsko jezero, ob katerem se vozimo naslednjo uro do Arca. Na tem odseku poti je bila za nas, kj smo se peljali v kombiju, največja atrakcija gledati, katera »škarpa« bi bila preplezljiva in pa športni avtomobili, kj so švigali mimo. Gotovo si takrat nihče ni mislil, da se bo v naslednjih dneh zgodilo toliko zanimivega, vsaj zame.

Z Darkom se nama je nasmehnila sreča že prvi dan, ko sva potem, ko smo postavili šotore, z drugimi odšla na bližnje balvane. Tu sem splezal svojo prvo 6a+ na pogled po dveh letih, odkar sem zadnjikrat plezal. Smer je za mano ponovil še Darko in tako splezal svojo prvo 6a+ na pogled. Stvari so šle nato še na boljše, saj me je Matej vzal s seboj v veliko steno, v 300-metrsko smer Barbaro. To je bilo prvič, da sem bil v takji steni in me je bilo kar malo strah. Na srečo je vse raztežaje vodil Matej. Po prvem raztežaju, v katerem se je zaplezal, je šlo naprej vse gladko. Bilo je super.

Tudi za Nejca in Gregorja je bilo nekaj prvič - oba sta »sajtala« svojo prvo 7a+. Tako sta dvignila svojo mejo najtežje smeri, splezane na pogled, dvignila svojo motivacijo, željo po treningih in cilje. Tudi Tjaši se je posrečilo doseči mejo svojih sposobnosti - 6b+.

Da »ta stari« niso še za staro šaro, sta pokazala Sandi, kj je ponovil skoraj vse smeri v Sončnih ploščah, in pa Gorazd, kj je v navezi s Sandijem »sajtala« Barbaro (6b+). To smer sta ponovili tudi Sandra in Alenka, nato pa sta preplezali še Stenico.

Še najbolj zanimivo je bilo zadnji dan v plezališču Massone, kjer je Andrej ponavljal uspehe in splezal na pogled še nekaj 7b-jev.

Ravno, ko Andreja opazujem kako »sajta« neko 7b+ v zelo previsnem delu, pristopi nekji moški in me vpraša v angleščini, če ga lahko varujem. Odvrnem, da ni problema. Od nekod se mi zdi njegov obraz znan. Ko ga varujem, s Sandro in Gregorjem opazujemo, kako lepo pleza. Pripleza že zelo visoko in, ko hoče vpeti, opazi, da mu je zmanjkalo kompletov, zato se spusti. Nato se malo pogovarjamo in vsem se nam zdi znan. Končno se predstavi. Čeprav smo mislili, da je on, kar ne morem verjeti svojim ušesom. Stefan Glowacz, je rekel. Takoj se skupaj slikamo, da nam bodo drugi iz kluba verjeli. »Pozdravim« ga še enkrat, da lahko pobere komplete, nam da avtograme in se posloviti.

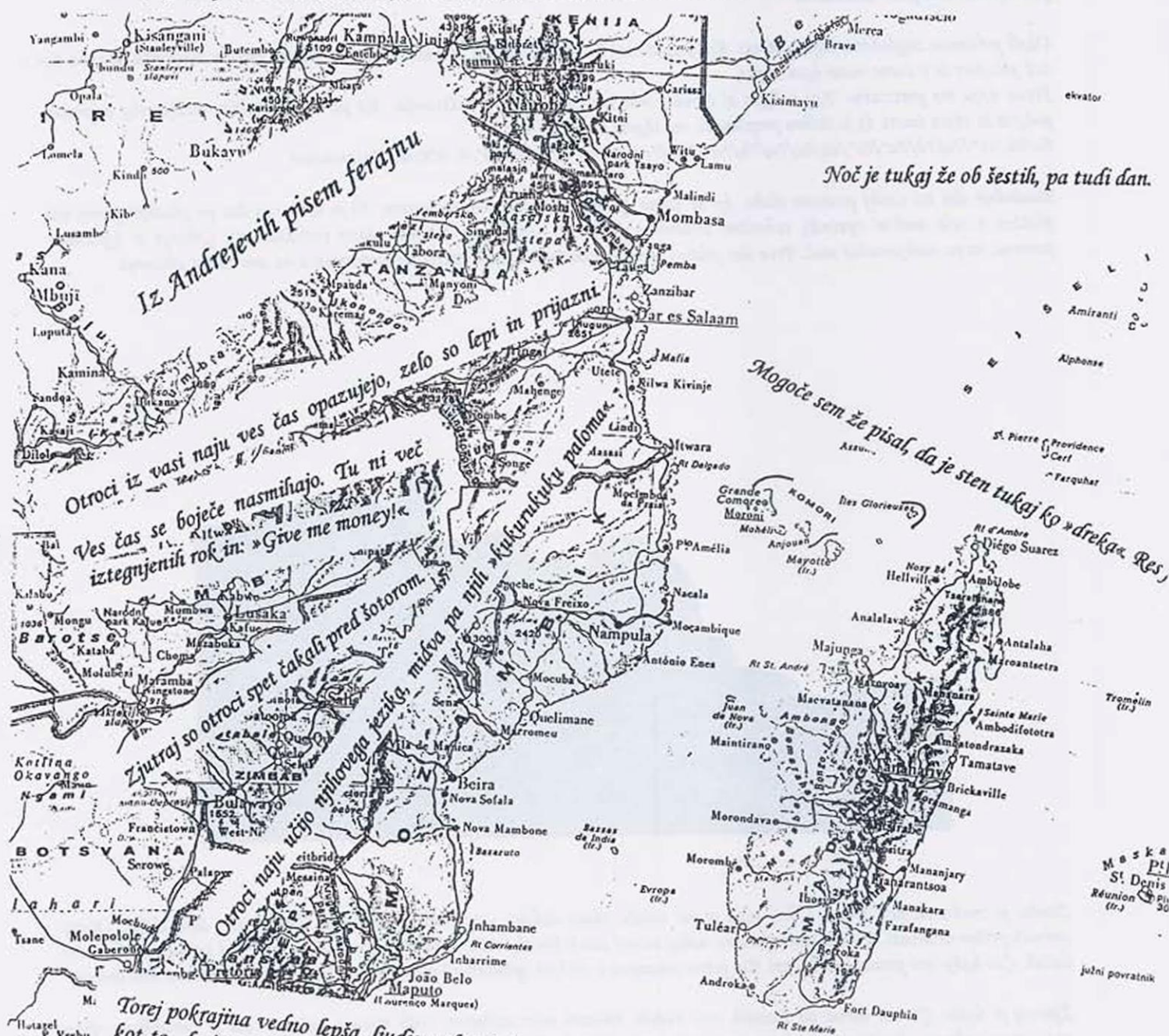
Čez kakšno uro se od ostalih posloviva še midva z Vladimirjem in odpotujeva domov. Na poti se dvakrat izgubiva, tako da imava za sabo pravo avanturo, ko prideva v Krško.

Misliva, da nam bo letošnji Arco ostal v lepem spominu.

Tadej Bernik

Zdajle, po približno 70 kilometrih iz centra, izgleda okolica že zelo zelo prijazna. Hiške so skoraj vse enake, rdeče, tudi zemlja je rdeča. Tu se pričinja pomlad, breskve cvetijo...

Življenje tukaj teče silno počasi. Taksistu smo plačali vožnjo proti Fini, potem pa smo ga še eno uro čakali, ker je imel »nujne« opravke. Včeraj se je na cesti, ko sva šla zvečer nazaj v hotel, verjetno zgodila nesreča, a se nihče ni za to prav dosti sekiral, da smo uro ali še nekaj več stali na mestu. Obvoz po drugi strani ne bi bil 2 km daljši, toda taksisti imajo časa dovolj, denarja pa ne. Čemu torej naglica? Počasi se navajava na to.

Torej pokrajina vedno lepša, ljudje vedno bolj prijazni, stvari gredo na bolje. Do sedaj nisva videla drugega kot to, da je park Andringitra in stena Tsaranoro. Nič ne ve nič. Nimajo nobenega zemljevida, nič, nič. Torej nič. Potem pa v eni privatni turistični organizaciji najdeva črca, kj zna celo angleško in ve, kje je

Sva sredi ničesar. Do prvega telefona je 100 km, do prvega asfalta 50 km, do prve bolnice 500 km. Tu NI NIČ! To ni Moses tower, kjer te v nekaj urah potegnejo ven. Sva sredi črnske vasi, kjer se ne morejo načuditi, ko postaviš šotor, še večja neverjetnost je kuhalnik, Toda so izjemno, prav neverjetno prijazni. Ponoči sveti močna luna, ne morem spati od razburjenja.

V STENI TSARANORO

Največji šok doživiva, ko naju sredi noči pustijo v vasi, kjer so res tisti "ta pravi" domačini, vsi strgani, škrbasti, vendar zelo prijazni. In prav te slednje lastnosti je v tolikšni meri, da se je še do danes nisva povsem privadila. Naslednji dan jo s štirimi porterji mahava pod Tsaranoro.

Okoli polднеva zagledava najino steno. Kakšna stena! El Cap, samo da je v enem kosu! Osemsto metrov monolita od vrha do tal; plezalec se v steno nima kam skriti.

Stena naju res prevzame. Kaj takega si človek celo v sanjah težko predstavlja. Ko pa mi Erik (član italijanske odprave) pokáže še skjico smeri, ki jo želiva preplezati, me skoraj kap. Zakaj?

6a/6b/6b*/7a/7b/7a*/6c*/6c/6c/7a/7b/7a*/7a*/7a/6c/7a*/6c*/6b*/7b*/4, 900 m. Kaj pravite?

Naslednje dni mi vselej postane slabo, ko se samo spomnim nanjo. Naj še povem, da je smer ves čas po gladkih granitnih ploščah z zelo malimi oprinkji, tehnično zahtevna plezarija, vendar ne zahteva dosti vzdržljivosti. Gibanje je ključnega pomena, in pa maksimalna moč. Prve dni pridno nabirava metre v lažjih smereh in se navajava na nov način plezanja.

Zvečer jo mahneva pod steno. Obrisi roba stene nariše obraz deklice - to tudi razloži ime: Tsaranoro - lepo deklice. Okrog polnoči prične deževati. Vedno močneje. Čez nekaj minut sva v bivač vreči, vendar ne pomaga dosti. V pol ure že oba leživa v lužah. Čez kakšno uro preneha deževati. Do jutra ostaneva v mokrih spalkah. O plezariji naslednjega dne ne rečeva niti besede.

Zjutraj je šajba. Greva. Bova na štantih cote sušila. Plezati sicer začneva, toda tista o sušenju cot je pozabljena. Prvi potegne za sabo prasico in nato se izmenjava v vodstvu. Nekako dve uri pred nočjo sva že na sredi stene. Do sem je šlo super, vse sva sajatala, oba. Po desetih cugih pa je travnata polička, kjer se da celo prenočevati, in to še kar udobno. Prvi dan splezava še enajsti cug 7b. Vendar bolj klavarno. Grma uprizori 10-metrski polet z lusko v nedrjih, meni pa odleti en stop. Nič hudega, še Petit je ni sajtal.

Zjutraj so prsti precej boleči. Kožo pobira vsaj tako, kot naša Pakša. Vso robo (razen vode in keksov) pustiva na bivaču. Zelo dobro nama gre, vse do zadnjega cuga. Sicer je plezanje tehnično zelo zahtevno, toda vedno imava srečo in najdeva ta prave prehode. Pri najtežjem cugu pa se ustavi. Prvi proba Grma. »Težko je,« pravi, »vendar je samo nekaj gibov.« Ko odvisi svoje, probam še jaz. Kristalčki, ostrini ko vrag. In ne večji od nekaj milimetrov. Zdi se mi nemogoče. Niti enega giba ne naredim celega, treba pa bo povezati štiri! Potem proba še enkrat Grma. Rata mu! Res je stručko v teli platali. Probam še

sam. Ne morem povezati gibov. Nič mi več kože na prstih, zelo malo je upanja. Privoščim si pol ure pavze, kože je še za en poizkus. Vem, da je zdaj vse na nitki. Kaj ti pomaga cela smer, ko pa nisi zmogel enega samega mesta, enega samega metra? Vsi meseci priprav, vse je zdaj obviselo na tehi nekaj gibih. Pred zadnjim poizkusom se dobro zberem. Rata mi! Komaj sem čez najtežji gib, že Grma tuli kot obseden, sam pa še bolj. Do vrha cuga je še kar nekaj, toda gr. Kar dramatičen razplet, je treba že priznati. Dvajseti, zadnji cug v smeri je najtežji, plezaš ga na koncu drugega dne, ko skoraj nimaš več kože na prstih. Še isti večer (z baterijami) abzajlava v dolino. Čeprav varno prideva do, sva še vedno nekje v oblakih.

PRVENSTVENA SMER V STENI DONDE

Prideva pod najino steno. S porterji, ki ne znajo besede francosko, da o čem drugem sploh ne govorimo. Skorajda dve uri traja, da se porterji z domačini dogovorijo, kje lahko ostaneva. Ko stisnem poglavarju dva desetaka, so vse ovire odstranjene.

Nič nisem še povedal o tem, da otroci vsako jutro ob sončnem vzhodu že kričijo pred šotorom "Salama, Vazaha, Salama!" (Dober dan, beli gospod), da pride najin zajtrk opazovat vsa vas (40 ljudi), ki se potem celo uro čudijo, smejijo tistemu, kar bi se nam zdelo še kar normalno, na primer palačinke. In kadar imava "vižako" (počitek), ves dan presedijo pred šotorom. Čakajo, če bo padla kakšna pločevinka, največje darilo pa je prav gotovo prazna plastenka. Kako so je veseli!

Že tretji dan sva v steni, brez pavze. Končno priplezava do velikanskega oboka ki naju je ves teden strašil s svojo navidezno neprehodnostjo, zdaj pa poč v njem postaja vedno lepša, vedno bolj pravilnih oblik. Najprej je Offwidth, rabil bi vsaj št. 5 cammalota. Šest metrov odplezam, potem je vedno težje. Ne bi se rad vozil po pokji. Obesim se v krempljc in počim notri sveder. Potem je potrebno odplezati še nekaj metrov, kjer lahko postavim naslednje varovanje. Poč postaja vedno lepša, pravilnejša, pa tudi vedno težja. Kar nekaj dela imam, da jo očistim prahu, netopirjevih iztrebkov, toda ko jo Grma pleza za mano, je silno navdušen. Brez pretiravanja - primerljiva je z najlepšimi ameriški pokami. Pa težka: na koncu previsa layback z okroglim robom: okrog 7a. Ta cug je kratek, samo 30 m, vendar ne gre drugače. Je tudi izredno lep! Nadaljevanje zgleda nekaj najbolj norega, kar sploh lahko obstaja. Za začetek moraš prečiti ob lusko približno pet metrov vodoravno v levo. Imaš samo podprijem, za stopiti pa ni čisto nič, popolnoma gladka plata. Koliko noči pobere ta prečka! Ocenila sva jo s 7a. Toda to je šele začetek. Po 5 metrih se pokažejo razčlembe, kjer jo je možno ucvreti navzgor. Toda tu je potrebno kar malo ročkati, sa noge od začetka ni kam postaviti. Trije gibi, ki znesejo okrog 7b+. Tu padeta dva svedra, kaj drugega ni mogoče namestiti. Dalje je plata (okrog 6b+), kjer pa se poleg nje občasno pojavlja pokica, ravno pravnja za frienda ali jebo vsakih nekaj metrov. Proti koncu cuga plezanje preide v pokjo, layback z dobrimi stopi, vendar nekoliko previsen (6a+). No, nisem povedal, da sva ta raztežaj plezala že četrti dan, vmes sva se spustila v dolino, en dan počivala, naslednji dan žimarila in še plezala do zadnje, najvišje točke, ki sva jo prejšnji dan dosegla. Od tu dalje sledi še en raztežaj, težak okrog 6b, po lepih počeh in ploščah, ki ponujajo varovanje, proti vrhu še dva raztežaja v okyiru šeste stopnje in zadnja petica. Nabere se za devet cugov, kar sedem jih je daljših od petdeset metrov. Na vrh prideva 26.septembra ob 16. uri.

Kako sva vesela! Splezala sva čudovito smer čez deviško steno, pa še kar zahtevna je in varovanje je na koncu izpadlo kar špartansko (13 svedrovcev na 450 m, pa še 17 na stojiščih).

Zvečer ob prihodu v vas domačini ne skrivajo navdušenja - iz doline so dobro videli, da sva priplezala na vrh Donda. Tisti najbolj navdušeni so naju prišli celo pod steno vzpodbujat z glasnim dretjem: »Donde tsara, Donde tsara tsara!« Po naše bi rekli: »Donde je lep, Donde je car!«

Ponoči mene zvije. Verjetno sem nekaj takega pojedel, ker potem celo noč prežim pred šotorom. Za umret mi je. Ves naslednji dan se vlačim okoli kot obstreljen pes. Še en dan "vižake" sva si vzela; ni preostalo drugega.

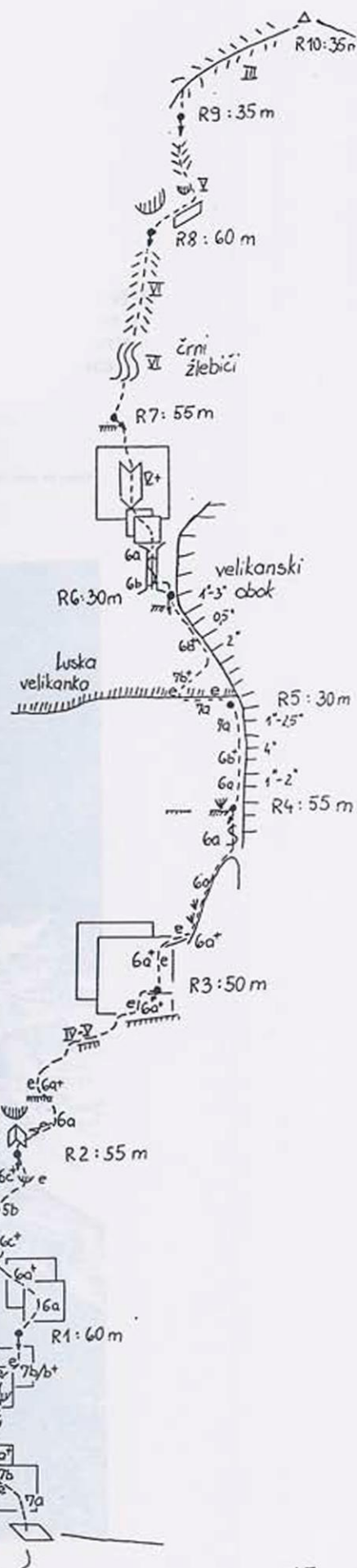
Devetindvajsetega zjutraj sem že kar dober, torej greva. Za vsak slučaj Grma nese nahrbtnik (čeprav imava skoraj vse že pod steno). Ne gre mi ravno najbolje; hoja navkreber vsaj. Tako prepustim prvi cug njemu; če ne bo šlo meni, lahko takoj obrnem. Toda preseneti naju prvi raztežaj; računala sva, da bo znesel za 7a⁺. Že vstop je težaven. Le ena jebica je notri, pa moraš narediti nekaj gibov za 7a. Po desetih metrih je prvi sveder. Že vnaprej veva, da bo do drugega težko; toda ko opremiš smer, stopiš v lojtro, pokrempljaš in si misliš: "Osemka pa že bo!" Grma piha, se zvija, zelo dolgo rabi čez plato do drugega svedra. Ko ga končno vpne, dahne: "7b." Mislila sva, da je konec težav v tem raztežaju, toda temu sledi še en detajl za nič manj kot 7a⁺. V nekaj metrih plate si sledijo trije res težki detajli, vmes pa ni kaj dosti varovanja. Cel dan in še eno dopoldne sva rabila, da sva ga opremila (5 svedrov v 60 metrih). Poznava vsak oprimek, vsak gib, ker sva po vzponu še trikrat žimarila in abzajlala čez. Zgoraj je težko okrog 7b⁺. Tudi meni gre dobro - celo super. V prvem poizkusu ga zlezem (po delih že prejšnje dni). Sledi raztežaj 6c⁺, dolg 55 m, vendar zelo slabo varovanje (2 svedra), vzame mi skoraj eno uro. Potem še dva raztežaja 6a⁺ in že sva pri počeh. Prvo poč (7a) bi moral plezati Grma, vendar jo je že zadnjič zlezel kot prvi prosto, zato jo plezam sam. Odločim se, da bom poizkusil brez svedra. V offwidthu imam sicer veliko lufta pod ritjo, toda nekako se zbašem čez, zelo globoko vstavim največjega prijateljskega, kar jih premorem, potem pa še enkrat šest metrov lufta. Kdor še ni plezal offwidthov težjih od 6b, ne ve, kako zaribano je včasih plezati. Toda uspe mi. Svedra nisva uporabila pri prosti ponovitvi. Grma ga lepo odvijev in luknjo zamaže s ptičjim drekom. "Lepo bomo plezali po pokji," pravi. Zgoraj je še en layback (7a), ki pa se da dobro varovati. Sledi »najtežji« cug; vsaj tako sva bila prepričana. Kako izgleda, bodo najbolje povedali diasi. Čeprav je Grma »nagnjen k zbijanju ocen«, oba vzrajava pri 7b⁺. Zgornji del cuga pa je zelo lepa, ne težka plata. Sledi še en lažji (6b), vendar izjemno lep raztežaj s počjo. Zadnji trije raztežaji (6, 5, 3) so podobni "cvetkam iz Paklenice". Same škraplje in roglji za naravno varovanje.

Poslavljava se od vasi. Včeraj sva smer ponovila še prosto. Kljub temu, da sva šla v steno že petič in poznava vsak oprimek, rogeš ali »jam«, nama je smer vzela ves dan. Že drugič sva stopila na vrh donda in že drugič sva tulila od navdušenja, da so naju slišali daleč naokoli. Izpolnila sva svoje načrte, uresničila in še preseglala svoje želje. Srečna sva zajkfučila plezanje.

Andrej

DUNDE - 'SALAMA VAZAHA!'

TEŽAVNOST:	7b+, obvezno 7b
VIŠINA:	465 m (stena 400 m)
ČAS ZA PONAVLJANJE:	8 - 10 ur
PLEZALA:	Andrej GRMOVŠEK, Andrej SOTELŠEK, 22., 23., 24. In 26. sept. 98 PP: 29. sept. 98
OPREMLJENOST:	17 svedrovcev na sidriščih 13 svedrovcev v raztežajih
POTREBNA OPREMA:	komplet zatičev in metuljev (0''-4''), veliko vrvnih zank, 13-15 sistemov,
OPIS, ZNAČAJ SMERI:	Lepi prehodi v ploščah (spodnji del) in počeh (sredina smeri), v zgornjem delu je skala podobna najboljši iz Paklenice. Veliko je varovanja z vrvnimi zankami okoli rogljev. Skala je zelo dobra (razen detajla v 2. raztežaju).
SESTOP:	urejeni spusti po smeri, v prečnicah je potrebno med spustom vpenjati

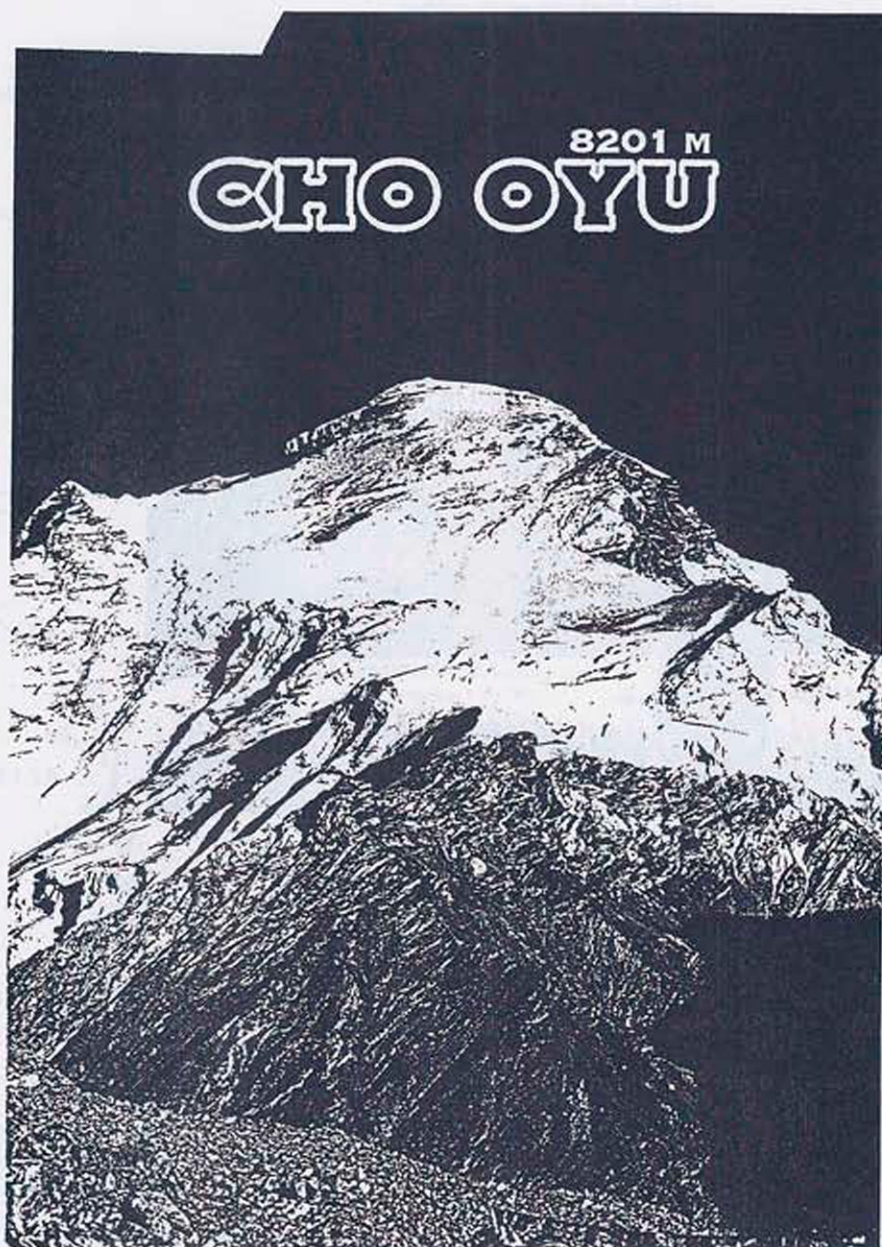

PIHALNI ORKESTER
VIDEM KRŠKO

IN
POSAVSKI
ALPINISTIČNI KLUB
KRŠKO

KONCERT
IN
PREDSTAVITEV
1. POSAVSKE HIMALAJSKE
ALPINISTIČNE ODPRAVE
CHO OYU 1999

Krško, 24. APRIL 1999

VRSTNI RED SKLADB:

1. MUSIC FOR A SOLEMNITY
A TRIBUTE TO JOHN WILLIAMS
JAH DE HAAN
2. SEVEN YEARS IN TIBET
JOHN WILLIAMS
ARR. JOHN MOSS
3. OS PASAROS DO BRASIL
KESS VLAK
1. PASSAROS COLORIDOS
2. POMBA TRISTE
3. OS PASSAROS NO CARNAVAL
4. CORDILERAS DE LOS ANDES
KESS VLAK
1. COTAPAXI
2. ILLIMANI
3. COROPUNA
5. AFRICA, CEREMONY,
SONG AND RITUAL
ROBERT W. SMITH

AKTIVNI ČLANI KLUBA

Alpinisti:

Gorazd Pozvek - alpinistični inštruktor
Marjan Zver - alpinistični inštruktor
Arnold Koštomaj
Bojan Kurinčič
Aleksandra Voglar
Bojan Jevševar
Andrej Sotelšek
Matej Zorko

Kriteriji za pridobitev naziva alpinist so naslednji:

- vsaj dve leti alpinističnega udejstvovanja kot pripravnik,
- vsaj 30 vzponov v vsaj dveh različnih gorstvih,
- 5 vzponov s skupno višino 2500 m,
- sposobnost vodenja naveze v IV. stopnji (ženske v III. st.),
- 10 zimskih vzponov,
- dosežen vsaj en vrh nad 3500 m,
- vsaj en turni smuk,
- opravljen alpinistični izpit.

Alpinistični pripravniki:

Peter Sotelšek
Danica Pozvek Vidmar
Sandi Vegelj
Jože Zajc
Metod Kovačič
Alenka Krejan

Kriteriji za naziv alpinistični pripravnik:

- opravljena alpinistična šola,
- opravljen pripravniški izpit,
- sposobnost vodenja naveze v IV. st.
- 10 vzponov

Mlajši alpinistični pripravniki:

Sandi Bohinc
Robi Štokar
Tatjana Zalar

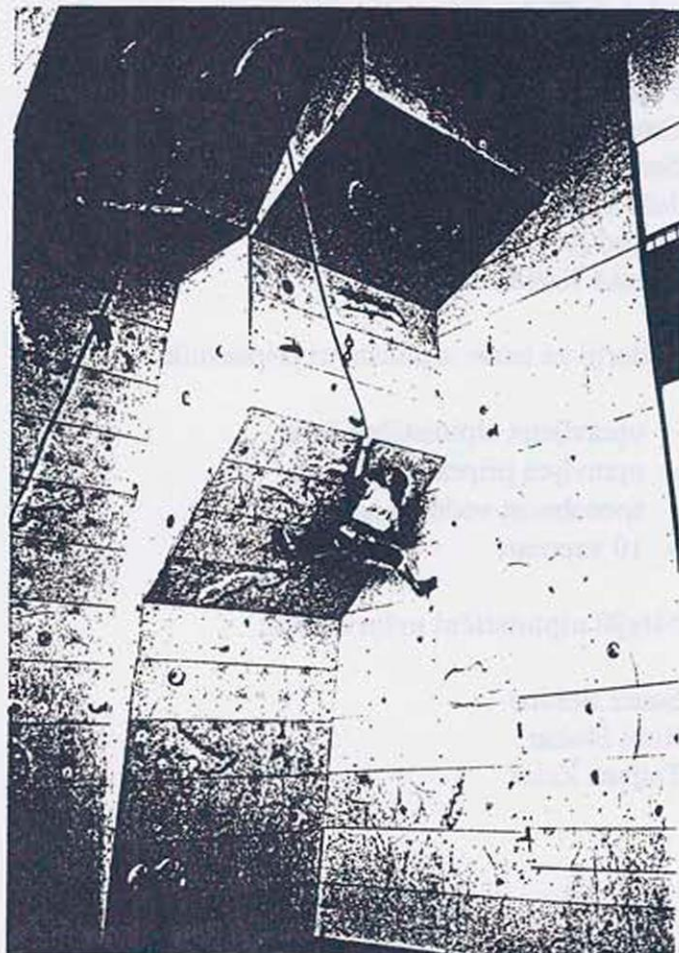
Tekmovalci,
ki so zastopali klub na tekmah za državno prvenstvo in
tekmah za prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije:

Nejc Rostohar
Nejc Pozvek
Tjaša Zakšek
Matic Trebušak
Gregor Cerjak
Matej Radojčič
Blaž Novak
Katja Krejan
Simon Perčič
Goran Novak

S tekmovalci in tudi z ostalimi mladimi plezalci pa se vseskozi trudijo:

Andrej Sotelšek - načelnik sekcije za športno plezanje
Gorazd Pozvek - inštruktor
Jože Zajc - inštruktor
Matej Zorko - inštruktor
Alenka Krejan - inštruktorica
Peter Sotelšek - inštruktor
Aleksandra Voglar - absolventka Fakultete za šport

Ostali člani kluba se ukvarjajo predvsem s pohodništvom oz. gorništvom,
mlajši člani pa s športnim plezanjem.

Posavskemu alpinističnemu klubu so v obdobju 1998/99 tako ali drugače pomagali naslednji sponzorji in donatorji:

ZAVAROVALNICA TRIGLAV KRŠKO
Q TECHNIA KRŠKO
SIAP d.o.o.
ABB SLOVENIJA
HVALA IVAN s.p.
IMT LJUBLJANA
OBČINA KRŠKO
NE KRŠKO
MOST d.o.o. KRŠKO
ENC d.o.o.
IBE d.d., LJUBLJANA
KATASTER d.o.o. KRŠKO
FINAL PASARIČ LAŠKO
SKALCA d.o.o. BREŽICE
BREBUS INTEGRAL BREŽICE
LESNINA TRGOVINA LJUBLJANA
BELINKA PERKEMIJA
MILAN TATALOVIČ
VLADIMIR ROSTOHAR s.p.
T&T AOP KRŠKO
TOVARNA ROG LJUBLJANA
OPTIKA RIMC KRŠKO
IGLU ŠPORT LJUBLJANA
ANAPURNA WAY LJUBLJANA
TRGOVINA K 2

TELEKOM SLOVENIJE
NUKEL d.o.o. KRŠKO
TERMOELEKTRARNA BRESTANICA
KOSTAK d.d., KRŠKO
OBČINA BREŽICE
NUMIP KRŠKO
ELMONT
EIMV LJUBLJANA
KOLORTISK GERŠAK KRŠKO
TILIA TRGOVINA NOVO MESTO
IPS d.o.o. LJUBLJANA
C&G d.o.o. LJUBLJANA
POMPE VLADIMIR s.p.
SEBASTJAN KOŽELJ s.p.
DOLENJSKA BANKA d.d.
MELAMIN KOČEVJE
MIZARSTVO NOVAK ŽARO
BORIS FEKONJA
BABY CENTER BREŽICE
PIHALNI ORKESTER VIDEM
PEKARNA PAPEŽ KRŠKO
ŠPORTNA TRGOVINA DELFIN
T.E.R.R.A. ŠPORT MARIBOR
ŠPORTNA ZVEZA KRŠKO
AFP DOBOVA

Sredstva, ki so nam jih nakazali sponzorji in donatorji, smo namenili predvsem za organizacijo prve posavske himalajske odprave na šesti najvišji vrh na svetu, 8201 metrov visoki Cho Oyu, odprave v Severno Ameriko in Meksiko in za organizacijo tekmovanja v športnem plezanju za prvenstvo osnovnošolcev vzhodne Slovenije na plezalni steni v Brestanici. Nekaj sredstev pa bomo namenili tudi za druge dejavnosti, s katerimi se ukvarjamo v klubu.